IOAN VLĂDUCĂ

ARGUMENTE ȘTIINȚIFICE CONTRA EVOLUȚIONISMULUI

II 91.354

Axa

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BIBL. CENTR. UNIV.
„M. EMINESCU" IAŞI
II 31.354
BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

IOAN VLĂDUCĂ / ARGUMENTE ŞTIINŢIFICE
CONTRA EVOLUŢIONISMULUI

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

EDITURA Axa BOTOŞANI
Botoşani, str. Constantin Gane nr. 16,
Cod 710147
Tel./fax: 0231/585050 ▪ Mobil: 0729.585050

IOAN VLĂDUCĂ / ARGUMENTE ŞTIINŢIFICE
CONTRA EVOLUŢIONISMULUI
ISBN: 978-973-660-397-6

- 9 DEC. 2013

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

IOAN VLĂDUCĂ

ARGUMENTE ȘTIINȚIFICE CONTRA EVOLUȚIONISMULUI

644977

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

ALE

BCU IASI 1013659

CUPRINS

INTRODUCERE 7
ELEMENTE DE LOGICĂ 10
DIN ISTORIA EVOLUȚIONISMULUI 25
CE ÎNSEAMNĂ FAPT ŞTIINŢIFIC ŞI TEORIE ŞTIINŢIFICĂ? 32
NOȚIUNI EVOLUȚIONISTE LIPSITE DE SENS 34
ERORI DE LOGICĂ ÎN RAȚIONAMENTELE EVOLUȚIONISTE 36
DESPRE DATAREA ROCILOR ŞI FOSILELOR 39
ASPECTE ALE EVOLUȚIONISMULUI ÎN GIMNAZIU 42
ASPECTE ALE EVOLUȚIONISMULUI ÎN LICEU 55
DESPRE NEUROFIZIOLOGIA ATEISTĂ 103
DESPRE PSIHOLOGIA ATEISTĂ 106
DESPRE LIMBAJ 109
DESPRE MEMORIE ŞI GÂNDIRE 113
AFIRMAŢII ANTIEVOLUŢIONISTE ALE UNOR OAMENI DE ŞTIINŢĂ 115
AFIRMAŢII ANTIEVOLUŢIONISTE ALE UNOR EVOLUŢIONIŞTI 119
BIBLIOGRAFIE 122

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

INTRODUCERE

Evoluţionismul ateist este doctrina conform căreia organismele vii au apărut spontan din materie nevie, prin fenomene întâmplătoare, şi au evoluat de la simplu la complex, tot prin fenomene întâmplătoare.

Având impresia că evoluţia speciilor este un fenomen real, unii filosofi au încercat să împace ideea evoluției cu învățătura Bisericii. Aşa a apărut evoluționismul teist.

Evoluţionismul teist este erezia conform căreia evoluţia speciilor este un fenomen real, coordonat de Dumnezeu.

Evoluţionismul teist nu este acceptat nici de oamenii de ştiinţă, nici de adevăraţii teologi ortodocşi.

În zeci de ani de cercetare ştiinţifică în domeniul Biologiei, Biofizicii, Biochimiei, Geneticii şi Biomatematicii s-a ajuns la următoarele concluzii:

- trecerea spontană, prin fenomene întâmplătoare, de la neviu la viu este imposibilă;

- materia vie este calitativ diferită de materia nevie;

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

- organismele vii necesită o cantitate imensă de informaţie structurală pentru alcătuirea lor. Evoluţionismul nu explică originea informaţiei;

- raţionamentele evoluţioniste se bazează pe erori de logică.

În faţa acestor concluzii, singura posibilitate ştiinţifică este acceptarea unei surse informaţionale care să aibă şi posibilitatea folosirii concrete a acestei informaţii pentru alcătuirea vietăţilor. Prin urmare, este necesar să admitem existenţa Creatorului.

„Toată teoria evoluţionistă nu este decât o ipoteză. În fond, nici nu îşi merită numele de teorie. O teorie vine să explice nişte fapte care o preced, iar în acest caz faptele pe care le teoretizează lipsesc cu desăvârşire. Ne aflăm în faţa unei simple ipoteze. De fapt, în cercurile lor, oamenii de ştiinţă recunosc acest lucru şi numai în afară, în faţa celor neavizaţi prezintă lucrurile ca certitudini." [1]

Pornind de la ideea că nu există Creator, oamenii de ştiinţă evoluţionişti au forţat datele ştiinţifice pentru a corespunde modelului materialist evoluţionist. Geneticianul Lewontin a recunoscut acest fapt: „Noi ţinem partea ştiinţei în ciuda absurdităţilor evidente a unora

---

[1] Prof. Dr. Ing. Gheorghe Sandu, *Ştiinţă şi credinţă împreună pe calea Adevărului*, Ed. Mitropolia Olteniei, p.35-36.

dintre explicaţiile ei, în ciuda tolerării de către comunitatea ştiinţifică a unor poveşti inconsistente luate ca atare, fiindcă ne-am luat un angajament prioritar, un angajament faţă de materialism. Nu metodele şi instituţiile ştiinţifice ne constrâng să acceptăm explicaţia materialistă a lumii fenomenale, ci, dimpotrivă, aderenţa noastră apriorică la cauzalitatea materialistă ne obligă să creăm un aparat de investigare şi un set de concepte ce produc explicaţii materialiste, indiferent cât de potrivnice intuiţiei, indiferent cât de mistificatoare pentru cei neiniţiaţi. Mai mult, materialismul este absolut, căci nu putem să acceptăm ca un Picior Divin să ni se pună în prag."[2]

[2] Citat de Prof. Dr. Ing.Gheorghe Sandu, în *op. cit.*, p. 14-15.

B.C.U. M. EMINESCU IAŞI

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

ELEMENTE DE LOGICĂ

Logica este disciplina care studiază forma sub care se află conținutul gândirii și legile de a căror respectare depinde corectitudinea gândirii.

Despre propoziții

Propozițiile sunt enunțuri referitoare la noțiuni. Notăm propozițiile cu: p, q, r, s.
O propoziție poate fi sau adevărată sau falsă.
Dacă o propoziție p este adevărată, valoarea ei de adevăr este v(p)=1. Dacă o propoziție q este falsă, valoarea ei de adevăr este v(q)=0.

Despre operațiile cu propoziții

Negația. Fie p o propoziție oarecare. Negația propoziției p este propoziția „non p", notată $\neg p$, care este falsă când p este adevărată, și este adevărată când p este falsă.

p	$\neg p$
0	1
1	0

Conjuncția. Fie p și q două propoziții oarecare. Conjuncția lor este propoziția „p și q". Aceasta este adevărată doar când ambele propoziții sunt adevărate.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

p	q	p şi q
0	0	0
0	1	0
1	0	0
1	1	1

Disjuncţia. Fie p şi q două propoziţii oarecare. Disjuncţia lor este propoziţia „p sau q". Aceasta este adevărată când cel puţin una din cele două propoziţii este adevărată.

p	q	p sau q
0	0	0
0	1	1
1	0	1
1	1	1

Disjuncţia exclusivă. Fie p şi q două propoziţii oarecare. Disjuncţia exclusivă a lor este propoziţia „sau numai p sau numai q", notată p+q. Aceasta este adevărată atunci când doar una din cele două propoziţii este adevărată.

p	q	p+q
0	0	0
0	1	1
1	0	1
1	1	0

Implicaţia. Fie p şi q două propoziţii oarecare (în această ordine). Implicaţia lor este

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

propoziția „p implică q". Propoziția p se numește *premisă*, iar q se numește *concluzie*. Implicația este definită de următorul tabel:

p	q	p implică q
0	0	1
0	1	1
1	0	0
1	1	1

Observații. Pentru primele două linii (cînd p este falsă), implicația este adevărată (v(p implică q)=1). De aceea se spune că *falsul implică orice*. Aceasta înseamnă că, pornind de la ceva fals (v(p)=0) există posibilitatea de a ajunge la ceva adevărat (v(q)=1):

v(p)=0, v(q)=1, v(p implică q)=1.

Nu se întâmplă așa totdeauna. Este posibil ca, pornind de la ceva fals (v(p)=0) să ajungem tot la ceva fals (v(q)=0):

v(p)=0, v(q)=0, v(p implică q)=1.

De aceea trebuie să fim foarte atenți **să folosim doar premize adevărate.**

Dacă premiza este adevărată, raționând corect, ajungem la o concluzie adevărată:

v(p)=1, v(q)=1, v(p implică q)=1.

Dacă raționăm corect, este imposibil să obținem o concluzie q falsă dintr-o premiză p adevărată:

v(p)=1, v(q)=0, v(p implică q)=0.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Echivalența. Fie p și q două propoziții oarecare. Echivalența lor este propoziția „p echivalent cu q", notată p ~ q. Aceasta este adevărată numai atunci când cele două propoziții au aceeași valoare de adevăr. Dacă p ~ q este adevărată, scriem p≡q.

p	q	p ~ q
0	0	1
0	1	0
1	0	0
1	1	1

Negarea unei conjuncții
non (p **și** q) ≡ (non p) **sau** (non q)

p	q	p și q	⅂(p și q)	⅂p	⅂q	⅂p sau ⅂q
0	0	0	1	1	1	1
0	1	0	1	1	0	1
1	0	0	1	0	1	1
1	1	1	0	0	0	0

Negarea unei disjuncții
non (p **sau** q) ≡ (non p) **și** (non q)

p	q	p sau q	⅂(p sau q)	⅂p	⅂q	⅂p și ⅂q

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

TEMĂ

Negarea unei implicații

non (p implică q) ≡ p și non q

p	q	p → q	¬ (p → q)	¬ q	p și ¬ q

TEMĂ

Negarea unei echivalențe

¬ (p ~ q) ≡ p + q

p	q	p ~ q	¬ (p ~ q)	p + q
0	0	1	0	0
0	1	0	1	1
1	0	0	1	1
1	1	1	0	0

Distributivitatea lui *și* față de *sau*

p și (q sau r) ≡ (p și q) sau (p și r)

p	q	r	q sau r	p și (q sau r)	p și q	p și r	(p și q) sau (p și r)
0	0	0	0	0	0	0	0

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

0	0	1	1	0	0	0	0
0	1	0	1	0	0	0	0
0	1	1	1	0	0	0	0
1	0	0	0	0	0	0	0
1	0	1	1	1	0	1	1
1	1	0	1	1	1	0	1
1	1	1	1	1	1	1	1

Distributivitatea lui *sau* față de *și*

p sau (q și r) ≡ (p sau q) și (p sau r)

p	q	r	q și r	p sau (q și r)	p sau q	p sau r	(p sau q) și (p sau r)

TEMĂ

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Lanţul de implicaţii

((p⟶q) şi (q⟶r)) ⟶ (p⟶r) ≡ 1

|----------------------|

A

|---------------------------------|

B

p	q	r	p⟶q	q⟶r	A	p⟶r	B

TEMĂ

Despre definiţii

Definiţia fiinţială. Exemplu: Omul este o fiinţă raţională şi muritoare.

Definiţia calitativă. Exemplu: Omul este acela care este puternic prin inteligenţă.

Definiția nominală sau prin explicarea cuvântului. Exemplu: Elogiul este un discurs prin care este preamărit cineva sau o laudă deosebită adusă cuiva.

Definiţia descriptivă. De exemplu, descrierea unei plante medicinale.

Definiţia prin lipsa contrariului. Exemplu: Întunericul este lipsa luminii.

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Definiţia prin metaforă. Exemplu: Adolescenţa este floarea vârstei.

Definiţia după imaginaţie. Exemplu: Elf, în mitologia popoarelor germanice, ființă supranaturală imaginată ca un pitic, binevoitor sau răuvoitor, care simbolizează forțele naturii.

Definiţia prin analogie. Exemplu: Precum întunericul este lipsa luminii, răul este lipsa binelui.

Definiţia etiologică. Exemple: Tromboza este boala produsă de astuparea unui vas de sânge cu un cheag; SIDA este boala produsă de virusul HIV.

Definiţia operaţională. Exemplu: Sulfura de fier este o substanță obținută prin combinarea sulfului cu fierul la temperaturi mari.

Definiţia structurală. Exemplu: Apa este substanţa cu formula chimică H_2O

Definiţia după relaţie. Exemplu: Tată este cel care are un fiu sau o fiică.

Definiţia prin funcţie. Exemplu: Adductor. Muşchi adductor = muşchi care apropie un membru de planul de simetrie al corpului.

Definiţia prin gen proxim şi diferenţă specifică. Exemplu: Pătratul este patrulaterul cu toate laturile egale.

Definiţia prin gen proxim şi localizare. Exemplu: Acidul citric este un acid organic ce se găseşte mai ales în sucul de lămâie.

Definiția prin gen proxim și comportare. Exemple: Acidul este o substanță capabilă să cedeze protoni; Embolusul este un cheag de sânge, o celulă grasă sau un corp străin care astupă un vas sanguin.

Despre clasificare

Clasificarea elementelor unei mulțimi este gruparea lor în clase, pe baza unui anumit criteriu.

De exemplu, numerele naturale se clasifică în două categorii: numere pare și numere impare. Criteriul este foarte clar și riguros: numerele de forma 2k sunt pare, iar cele de forma 2k+1 sunt impare; k este un număr natural.

Clasificarea speciilor în familii s-a bazat numai pe criteriul morfologic macroscopic (aspectul asemănător). S-a considerat că, dacă două specii se aseamănă, ele fac parte din aceeași familie. Eroarea constă în omiterea aspectelor genetice și biochimice. Această clasificare în familii a fost folosită de către evoluționiști pentru a induce mai ușor ideea de evoluție. De exemplu, ei afirmă că din rozacee au derivat leguminoasele. Se folosesc familiile în locul speciilor. Pentru a se demonstra riguros că din familia F1 derivă familia F2, ar trebui să se dovedească prin observație că orice specie din F2 derivă dintr-o specie din F1. Dar evoluționiștii nu procedează astfel, ci încearcă să arate că familia F2 provine din

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

familia F1, bazându-se tot pe asemănări generale.

Silogismele lui Aristotel

Aristotel a definit silogismul astfel:

Silogismul este un raționament în care, fiind date anumite propoziții, rezultă în mod necesar altă propoziție, prin simplul fapt al acestor propoziții date.

Un silogism are două premise (ipoteze) și o concluzie. El conține trei termeni: doi termeni extremi şi un termen mediu. Termenul mediu se află doar în cele două premise. Acesta face legătura între termenii extremi.

Aristotel descrie trei tipuri de silogism:

- silogism de tipul I, în care termenul mediu este subiect în prima premisă şi predicat în a doua;
- silogism de tipul al II-lea, în care termenul mediu este predicat în ambele premise;
- silogism de tipul al III-lea, în care termenul mediu este subiect în ambele premise.

Silogismele de tipul I

Toţi B sunt A
Toţi Γ sunt B

Toţi Γ sunt A

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Nici un B nu este A
Toți Γ sunt B

Nici un Γ nu este A

Toți B sunt A
Unii Γ sunt B

Unii Γ sunt A

Nici un B nu este A
Unii Γ sunt B

Unii Γ nu sunt A

Silogismele de tipul al II-lea
Nici un N nu este M
Toți Ξ sunt M

Nici un Ξ nu este N

Toți N sunt M
Nici un Ξ nu este M

Nici un Ξ nu este N

Nici un N nu este M
Unii Ξ sunt M

Unii Ξ nu sunt N

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Toți N sunt M
Unii Ξ nu sunt M

Unii Ξ nu sunt N

Silogismele de tipul al III-lea
Toți Σ sunt Π
Toți Σ sunt P

Unii P sunt Π

Nici un Σ nu este Π
Toți Σ sunt P

Unii P nu sunt Π

Unii Σ sunt Π
Toți Σ sunt P

Unii P sunt Π

Toți Σ sunt Π
Unii Σ sunt P

Unii P sunt Π

Nici un Σ nu este Π
Unii Σ sunt P

Unii P nu sunt Π

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Unii Σ nu sunt Π
Toți Σ sunt P

Unii P nu sunt Π

Silogismele lui Theophrast

Theophrast a adăugat următoarele silogisme:

Toți B sunt A

Toți Γ sunt B

Unii A sunt Γ

Explicație: Dacă *Toți Γ sunt B* și *Toți B sunt A*, înseamnă că *Toți Γ sunt A*. Din *Toți Γ sunt A* rezultă *Unii A sunt Γ* .

Toți B sunt A

Nici un Γ nu este B

Unii A nu sunt Γ

Explicație: Din *Toți B sunt A* rezultă *Unii A sunt B*. Din *Nici un Γ nu este B* rezultă *Nici un B nu este Γ* . Obținem silogismul:

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Unii A sunt B

Nici un B nu este Γ

Unii A nu sunt Γ

Alt silogism:

Unii B sunt A

Nici un Γ nu este B

Unii A nu sunt Γ

Explicație: Din *Unii B sunt A* rezultă *Unii A sunt B*. Din *Nici un Γ nu este B* rezultă *Nici un B nu este Γ*. Obținem silogismul precedent.

Despre principiile Logicii

Principiile Logicii sunt axiome cu valabilitate generală, referitoare la raționamente şi la sisteme de propoziții.

Principiul identității. În cadrul unui raționament, obiectul gândirii trebuie să rămână neschimbat.

Principiul non-contradicției. Într-un sistem de propoziții nu trebuie să existe afirmații contradictorii.

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Principiul terţului exclus. Într-un sistem de propoziţii, o afirmaţie este sau acceptată, sau neacceptată; a treia variantă este exclusă.

Principiul raţiunii suficiente. În cadrul unui sistem ştiinţific, orice afirmaţie trebuie să fie justificată.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

DIN ISTORIA EVOLUȚIONISMULUI

Ideea de apariţie spontană a vieţii (prin factori întâmplători) şi ideea de evoluție a speciilor provin din filosofia păgână.

Anaximandru (610-546 î. Hr.) credea că animalele au apărut din mare datorită căldurii solare; că la început erau acoperite cu o scoarţă de spini pe care apoi au pierdut-o.

După **Empedocle** (483-423 î. Hr.) viața s-a născut din mâlul încălzit din care au ieşit segmente de ființe vii, membre izolate, ochi fără cap etc. El credea că ființele vii apăreau prin asocierile întâmplătoare ale acestor segmente.

Democrit (460-370 î. Hr.) considera că omul s-a plămădit ca un viermişor, din mâl.

Aristotel (384-322 î. Hr.), deşi a fost unul dintre întemeietorii Logicii, a căzut în capcana doctrinei evoluționiste, preluând ideile materialiste ale filosofilor. El credea că s-a trecut spontan de la neviu la viu prin nişte elemente intermediare. Mai credea că plantele sunt verigi intermediare între obiectele neînsuflețite şi animale. Această situaţie este explicabilă, deoarece cunoştiințele de Biologie

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

erau foarte rudimentare, iar evoluționismul se afla în Filozofie, nu în Biologie.

Teofrast din Eresos (370-287 î. Hr.) considera că plantele se pot metamorfoza spontan.

Lucreţiu (98-55 î. Hr.) afirma că speciile au apărut prin combinarea întâmplătoare a unor elemente.

Geber (720-813) pe numele său arab Abu Musa Djaber ibn Hayyan, continuator al filosofiei lui Empedocle, avea o viziune evoluționistă extinsă la întreaga materie. Bazându-se pe asemănările exterioare, credea că prin reacţii chimice se poate transforma cuprul în aur.

Albertus Magnus (1193-1280) era convins că plantele pot trece dintr-o specie în alta sub influența solului, a nutriției sau a altoirii. Credea că orzul se poate transforma în grâu, iar stejarul în viță de vie.

Pierre Charron (1541-1603), scriitor şi moralist francez, a afirmat înrudirea omului cu animalele şi a încercat desprinderea moralei de religie.

Georges Louis Leclerc conte de Buffon (1707-1788), naturalist şi scriitor francez, considera că din putregai se pot naşte tenii, omizi, gândaci şi păduchi.

Julien de la Mettrie (1709-1751), filosof materialist şi medic francez, accepta perfecţionarea progresivă a speciilor şi

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

considera că omul este o maşină în activitatea căreia nu este nevoie de suflet.

Denis Diderot (1713-1784), filosof materialist şi scriitor francez, unul din cei mai cunoscuţi iluminişti şi redactor principal al *Enciclopediei*, credea că vietăţile apar spontan prin combinaţii chimice întâmplătoare.

Jean-Pierre Antoine de Monet, cavaler de **Lamark** (1744-1829), naturalist francez, considera că vietăţile au apărut spontan şi apoi au evoluat de la simplu la complex.

Pierre Jean Cabanis (1757- 1808), filosof materialist, scriitor şi medic francez, considera că materia în mişcare produce forme de viaţă.

Erasmus Darwin (1731-1802), bunicul lui Charles Darwin, gândea şi el că viaţa a apărut spontan. Mai credea că vietăţile au evoluat datorită dorinţelor lor şi eforturilor de voinţă.

În acea epocă circula ideea că animalele cu dinţi au apărut din cele fără dinţi, din dorinţa lor de a mesteca hrana.

În acest context s-a format gândirea lui **Charles Darwin** (1809-1882), considerat părintele evoluţionismului. El credea că omul descinde dintr-un mamifer păros, cu coadă şi urechi ascuţite, care trăia în copaci. Darwin a preluat ideile filosofice evoluţioniste şi le-a dat un aspect exterior ştiinţific. Principalele sale cărţi sunt: *Originea speciilor prin selecţie*

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

naturală sau păstrarea raselor favorizate în lupta pentru existență (1859, trad. rom. 1957) și *Descendența omului* (1871, trad. rom. 1967)

Thomas Henry Huxley (1825-1895), biolog englez, a fost unul dintre cei mai activi propagatori ai ideilor lui Darwin. Nepotul său, biologul **Julian Huxley** a fost inițiatorul unei religii naturaliste numite *umanism evoluționist* și a devenit secretarul general fondator al UNESCO (Organizația Culturală, Științifică și Educativă a Națiunilor Unite). În 1959, la universitatea din Chicago, s-a desfășurat Centenarul Darwin – 100 de ani de la publicarea *Originii speciilor*. Cu această ocazie, Julian Huxley a spus, printre altele: „Întreaga realitate este un unic proces de evoluție. [...] În modelul evoluționist de gândire nu mai este nevoie și nici loc pentru supranatural. Pământul nu a fost creat, ci a evoluat. Tot așa s-a întâmplat și cu animalele și plantele care îl locuiesc, inclusiv cu noi, oamenii." [3]

Friedrich Engels (1820-1895), fondator, alături de Marx al comunismului zis științific și al materialismului dialectic și istoric, a trecut de tânăr la ateism, influențat de gruparea „Tânăra Germanie". În 1842 a plecat în Anglia, stabilindu-se la Manchester. Acolo a avut loc trecerea sa la comunism. În august 1844, în

---

[3] Citat de Ieromonahul Damaschin, în prefața cărții Ieromonahului Serafim Rose, *Cartea Facerii, crearea lumii și omul începuturilor*, Ed. Sophia, București, 2001, p. 6.

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

drum spre Germania, se întâlneşte la Paris cu Marx, cu care leagă o strânsă prietenie. În 1850 revine la Manchester. În această perioadă, Engels studiază ştiinţele naturii, inclusiv lucrările lui Darwin, care au avut asupra lui o influenţă puternică. A scris un număr mare de cărţi cu conţinut materialist şi a întreţinut o bogată corespondenţă cu partidele socialiste din întreaga lume, răspândind ideile materialist-evoluţioniste.

Karl Marx (1818- 1883), filosof materialist şi economist german, colaborator al lui Engels, a redactat împreună cu acesta Manifestul Partidului Comunist, apărut în 1848. În corespondenţa sa cu Engels, face referire la teoria lui Darwin, în care vede o bază ştiinţifică pentru doctrina lor materialistă. Din operele lui Marx şi Engels au fost traduse în limba română, în perioada comunistă, 76 de titluri.

Vladimir Ilici Lenin (1870-1924), continuator al operei lui Marx şi Engels, a întemeiat Partidul Comunist al Uniunii Sovietice. În 1895 a înfiinţat la Petersburg *Uniunea de luptă pentru eliberarea clasei muncitoare*. În 1907 a plecat în Elveţia şi apoi în Franţa, unde a studiat ştiinţele naturii din perspectiva materialismului dialectic. În 1917, Lenin conduce direct insurecţia armată din Rusia, prin care, la 7 noiembrie (25 octombrie) se instaurează puterea comunistă. După revoluţie, conduce şi revoluţia culturală, stabilind un plan educaţional materialist-

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

evoluționist. În opera lui Lenin există numeroase referiri la România, care scot în evidență interesul cu care el urmărea evenimentele sociale, economice și politice din țara noastră. Din 1950, au fost traduse în limba română *Operele* lui Lenin în 40 de volume. La Congresul al XI-lea al Partidului Comunist Român, s-a apreciat că „programul Partidului Comunist Român constituie expresia marxism-leninismului creator în România."

Când comuniștii au preluat conducerea în România, au eliminat învățătura creștină ortodoxă din școli, au desființat catedrele de Apologetică de la Facultățile de Teologie Ortodoxă, aruncând în temniță pe profesori, și au realizat manuale școlare cu un pronunțat caracter ateist-evoluționist. Se urmărea mai ales propaganda evoluționistă și discreditarea Sfintei Scripturi. Într-o carte din 1968, găsim scris că „strămoșul omului semăna cu o maimuță. Capul său, cu fruntea îngustă și înclinată, cu maxilarul inferior masiv ieșit în afară și cu canini mari și ascuțiți, era așezat pe un trup voluminos și păros, cu abdomenul mare și spinarea lată. [...] El mergea în patru picioare. [...] Adoptând poziția verticală, strămoșul nostru a pășit mai repede pe calea umanizării. A dispărut necesitatea de a recurge în timpul încăierării la maxilare și canini. Era

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

mai comod să te aperi şi să ataci cu ajutorul mâinilor, al unei bâte solide, al unui bolovan."[4]

După revoluția din decembrie 1989 s-a continuat editarea manualelor evoluționiste. În clasa a V-a, elevii sunt învățați că „evoluția plantelor s-a realizat de la plante unicelulare la plante pluricelulare, de la plante inferioare la plante superioare." În clasa a VI-a, elevii sunt învățați că „modificările condițiilor de mediu de pe pământ au dus la apariția vieții şi apoi la evoluția ei" şi că „maimuțele şi omul au avut un strămoş comun." Iar în clasa a XII-a, elevilor li se spune că „specia hominidelor a pierdut haina de blană naturală a maimuțelor, devenind o maimuță nudă."

Evoluționismul se predă în continuare şi în învățământul universitar.

Mulți oameni sunt atât de obişnuiți cu ideea de evoluție a speciilor, încât au impresia că aceasta este un fapt ştiințific, nu o simplă concepție filosofică.

[4] V. V. Lunkevici, *Biologia distractivă*, traducere din limba rusă, Ed. Ştiințifică, 1968.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CE ÎNSEAMNĂ FAPT ŞTIINŢIFIC ŞI TEORIE ŞTIINŢIFICĂ?

Faptele ştiinţifice sunt realităţi dovedite prin observaţii sau experienţe ştiinţifice. Exemple de fapte ştiinţifice: îngheţarea apei, transportul aminoacizilor prin membrana celulară, faptul că grâul conţine proteine cu toţi aminoacizii esenţiali necesari omului, existenţa reflexelor condiţionate.

Evoluţia speciilor nu este un fapt ştiinţific. „Dovezile directe ale evoluţiei", prezentate de evoluţionişti, nu dovedesc evoluţia, ci adaptarea la mediu şi selecţia. Referindu-se la derivaţie, adică la transformarea speciilor, profesorul universitar Nicolae Paulescu – descoperitorul insulinei – arăta foarte clar că „numai observaţia directă a transformării dintr-o specie actuală în alta poate constitui o probă ştiinţifică în favoarea derivaţiei."[5]

O teorie ştiinţifică este un model explicativ sau un sistem de modele explicative

---

[5] N. C. Paulescu, *Fiziologie Filosofică*, vol. I, Fundaţia Regală pentru Literatură şi Artă, 1944.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

pentru un fenomen real sau pentru o clasă de fenomene reale. Subliniem că fenomenul studiat trebuie să fie real, trebuie să existe. De exemplu, există fenomenul de transport prin membrana celulară şi există diverse mecanisme explicative.

Deşi evoluţia speciilor nu a fost dovedită, evoluţioniştii au imaginat mai multe mecanisme explicative. Este o eroare gravă să se construiască modele explicative pentru un fenomen care nu există. Având în vedere acest aspect, afirmăm că **evoluţionismul nu este o teorie ştiinţifică**.

Evoluţionismul este o concepţie filosofică bazată pe noţiuni lipsite de sens şi pe raţionamente greşite.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

NOȚIUNI EVOLUȚIONISTE LIPSITE DE SENS

Noțiunea de **„dovadă experimentală a originii vieții"** este lipsită de sens. Activitatea coordonată a unor cercetători (ființe raționale) nu poate fi o dovadă a apariției spontane a vieții, prin fenomene întâmplătoare (fără intervenția unei ființe raționale).

În evoluționism, virusurile sunt denumite **"forme de viață acelulare"**, pentru a se crea impresia că a avut loc o evoluție de la forma acelulară la forma celulară. Această denumire este greșită, deoarece virusurile nu au metabolism propriu și nu se autoreproduc, deci nu sunt forme de viață. Chiar și unii evoluționiști recunosc faptul că *„viața se manifestă numai în cadrul organismelor cu structură celulară"* [6], adică nu există viață în formă acelulară.

Evoluționiștii consideră că prima genă a apărut prin combinații chimice întâmplătoare. Noțiunea de **„primă genă"** este lipsită de rigurozitate științifică, din două motive. Primul

---

[6] Marin Andrei, Ion Popescu, Florica Mărăscu, Maria Șoigan, *Biologie* manual pentru clasa IX, Ed. Didactică și Pedagogică, 1996, p. 105.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

motiv: nu este permisă folosirea noţiunii de „primă genă" fără dovedirea clară a existenţei procesului evolutiv abiogen de formare a genelor, susţinut de evoluţionişti. „Prima genă" ar fi primul produs al acestui proces. Dacă procesul nu există, atunci nu există nici acest prim produs. Al doilea motiv: Când spunem „genă", spunem implicit „informaţie". Dar, în sistemul ateist-evoluţionist, această informaţie nu are sens în absenţa unui receptor informaţional. Iar receptorul informaţional nu exista în acel moment, deoarece nu exista gena pentru sinteza lui (nu poate exista o genă înainte de prima genă).

Noţiunea de „**dovadă experimentală a originii comune a două proteine**" este lipsită de sens. Eventuala origine comună a două proteine nu poate fi dovedită experimental, pentru simplul motiv că experienţa se realizează în prezent, în laborator, de către cercetători (fiinţe raţionale), iar originea comună ar fi fost, după estimarea unor biologi evoluţionişti, în urmă cu sute de milioane de ani, prin procese naturale, fără intervenţia unor fiinţe raţionale. Activitatea coordonată a unor cercetători nu poate fi dovada originii naturale a unei structuri.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

ERORI DE LOGICĂ ÎN RAȚIONAMENTELE EVOLUȚIONISTE

Evoluționismul se bazează pe următoarele erori de logică:

Confuzia între evoluție și selecție. Evoluționiștii folosesc dovezi ale selecției naturale sau artificiale, încercând să demonstreze evoluția speciilor.

Confuzia între evoluție și adaptare la mediu. Exemple de adaptare sunt prezentate drept exemple de evoluție.

Falsa implicație „asemănare morfologică implică descendență". Asemănarea morfologică dintre două specii este luată drept dovadă a legăturii filogenetice (se afirmă că o specie provine din alta sau că cele două specii au un strămoș comun).

Falsa implicație „asemănare genetică implică descendență". Asemănarea genetică dintre două specii este luată drept dovadă a legăturii filogenetice.

Falsa implicație „asemănare biochimică implică descendență". Asemănarea biochimică dintre două specii este luată drept dovadă a legăturii filogenetice.

BCU CLUJ - CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Falsa implicaţie „asemănare embrionară implică descendenţă". Asemănarea embrionară dintre două specii este luată drept dovadă a legăturii filogenetice.

Falsa implicaţie „varietate implică evoluţie". Marea varietate a lumii vii este considerată o dovadă a evoluţiei.

Falsa implicaţie „dispariţie implică evoluţie". Dispariţia unei specii este considerată, în mod greşit, ca o dovadă a evoluţiei.

Generalizarea nejustificată. Se folosesc noţiunile generale de „floare" şi „frunză", pentru a se evita demonstrarea transformării frunzei în floare la fiecare specie de plantă cu flori.

Condiţii necesare luate drept condiţii suficiente. Se spune că viaţa a apărut odată cu apariţia primelor gene. În realitate, genele sunt elemente necesare, nu suficiente.

Greşeli în stabilirea cauzalităţii. În *Dialectica naturii*, Engels scria: „La început munca, iar după ea şi în aceeaşi măsură limbajul articulat, au fost cele două stimulente principale sub influenţa cărora creierul maimuţei s-a transformat treptat în creier omenesc."[7] El vrea să îl credem că maimuţa începe să muncească bine şi să vorbească, iar apoi se transformă în om. Două caracteristici

[7] Cf. M. I. Melnicov, A. A. Şibanov, V. M Corsunscaia,*Bazele darwinismului*, manual pentru clasa a IX-a, Editura de Stat Didactică şi Pedagogică, 1954, p. 215.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

ale speciei umane (munca și limbajul articulat) au fost considerate, în mod greșit, cauze ale umanizării maimuței.

Încălcarea Principiului non-contradicției. Se afirmă că primele vietăți au avut o alcătuire simplă, acelulară. Iar apoi se spune că nu există viață decât în formă celulară.

Încălcarea Principiului rațiunii suficiente. În evoluționism există multe afirmații nejustificate.

Argumentarea în cerc vicios. Pe baza ipotezei evoluției se trasează un arbore filogenetic. Acest arbore este adus apoi ca dovadă a evoluției.

Ajungem astfel la concluzia profesorului Nicolae Paulescu:

„Generalizări nejustificate, raționamente defectuoase – iată firul cu care este cusută doctrina transformării speciilor."[8]

[8] N. C. Paulescu, *Generația spontanee și darwinismul în fața metodei experimentale*, în *Fiziologie filosofică*, I, p. 189.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

DESPRE DATAREA ROCILOR ŞI FOSILELOR

Evoluţioniştii au interes să-i convingă pe oameni că Pământul este foarte vechi. Iar aceasta o fac pentru ca evoluţia să fie plauzibilă, având la dispoziţie timpul necesar transformărilor.

La ora actuală există mai multe exemple de datare greşită. Cel mai celebru a fost furnizat de cunoscutul institut hawaian de Geofizică. Fără să li se spună ce vor cerceta, li s-a ofrerit cercetătorilor o rocă provenită din solidificarea lavei unei erupţii vulcanice din anul 1801, deci despre care se ştia că are vârsta de cca 200 ani. Laboratorul, printr-o metodă modernă de datare (cu potasiu-argon) i-a dat vârsta de, nici mai mult nici mai puţin, 3 miliarde de ani.[9]

Se mai foloseşte şi un procedeu în cerc vicios. Pe baza ipotezei evoluţiei se stabileşte un index fosil ca indicator al vârstelor geologice; iar aceste vârste sunt folosite apoi o pentru confirmarea vârstei altor fosile. Fiecare cercetător dă parametrilor care intervin în

---

[9] cf. Prof. Dr. Ing. Gheorghe Sandu, *Ştiinţă şi Credinţă. Împreună pe calea Adevărului*, Ed. Mitropolia Olteniei, Craiova, 2007, p. 178.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

calcul valori conforme cu ipotezele sale, ca urmare orice rezultat este posibil şi nici unul nu poate fi luat în serios. Cercetătorii oneşti prezintă nu numai vârsta estimată, ci şi erorile de estimare. De exemplu, straturilor geologice în care a fost găsită (mai bine zis contrafăcută) fosila numită *Omul de Jawa*, li s-a estimat vârsta de 300.000 ani, cu o eroare de 300.000 ani; adică ar putea fi şi de ieri şi de acum 600.000.[10]

„În afara vârstei, o problemă controversată este legată de durata de formare a sedimentelor care au înglobat în ele fosilele. În mod clasic se acceptă un timp îndelungat de formare. În ultimele decenii se adună însă dovezi, care nu vor mai putea fi neglijate multă vreme, că formarea straturilor sedimentare a durat chiar foarte puţin timp. O locaţie sedimentară celebră în geologie este numită „ţinutul cu rigole" şi se află în statul Washington. Fără cercetări aprofundate, se afirma în mod tradiţional că a fost format în câteva milioane de ani. În anul 1980, Bretz a primit cea mai înaltă distincţie acordată în geologie pentru a fi demonstrat că „ţinutul cu rigole" este consecinţa inundaţiei Spokane, care a format straturile respective în 1-2 zile, nu în 1-2 milioane de ani." [11]

Geologul Jopling de la Universitatea Harvard a simulat formarea unui zăcământ

---

[10] cf. ibidem.

[11] ibidem, p. 179-189.

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

petrolier într-o deltă şi a ajuns la concluzia că timpul necesar de depunere a întregului zăcământ se reduce la câteva zile.[12]

[12] cf. ibidem, p. 181.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

ASPECTE ALE EVOLUȚIONISMULUI ÎN GIMNAZIU

CLASA A V-A. BIOLOGIE VEGETALĂ

Un capitol al manualului este intitulat „Evoluția plantelor". Se afirmă că *„plantele și animalele care au trăit în trecutul îndepărtat pot fi cunoscute, deoarece in scoarța Pământului se păstrează rămășițe ale viețuitoarelor dispărute. Acestea se numesc fosile."*[13] Dar dispariția unor viețuitoare nu dovedește transformarea evolutivă a lor. Există și astăzi așa-zise „fosile vii". Mult timp s-a crezut că ele au dispărut, transformându-se în alte specii. Recent s-au descoperit în viață exemplare din speciile presupuse dispărute. Trăiesc astăzi *alge* care aparțin unor tipuri străvechi; în forma lor nu se constată schimbări importante. Există în viață o specie de *ferigă „primitivă"* cu frunze mici și puține. S-au păstrat și *cycadee* - un fel de ferigi despre care unii biologi cred că au apărut în urmă cu 140 de milioane de ani. Se credea că

---

[13] Gheorghe Mohan, Aurel Ardelean, Aurora Mihail, *Biologie V*, Ed. ALL 1997.

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

„strămoşul" *arborelui mamut* a dispărut de 20 de milioane de ani. Dar iată că, în 1962, un student chinez, T. Wang, l-a descoperit viețuind în pădurile din China Centrală. Mai trăieşte astăzi o specie de *conifere „primitive"*, despre care unii oameni de ştiință evoluționişti spun că se menține de 250 de milioane de ani. În țara noastră mai găsim *drețe*, specie despre care se spune că există de 200 000 de ani. Menționăm că toate aceste datări aparțin evoluționiştilor. Şi dintre animale există multe „fosile vii". Ele nu au evoluat.

În continuare se afirmă că *„oamenii pot determina vârsta fosilelor"*, dar procedeele de datare folosite nu sunt riguroase. În plus, dacă am găsit o fosilă şi am determinat vechimea ei, specia poate fi mult mai veche (alte exemplare nefiind păstrate sau nefiind găsite). Specia poate fi şi mult mai nouă, din cauza erorilor de datare.

Manualul prezintă apoi *„principalele etape ale evoluției plantelor"*. Elevii pot vedea aici un „arbore genealogic". La rădăcina arborelui s-au desenat viețuitoarele simple, apoi din ce în ce mai complexe. În acest fel se formează impresia că vietățile simple s-au transformat în vietăți complexe. În realitate, evoluția nu s-a observat. „Arborele genealogic" este un simplu desen din imaginația unor oameni. Nu este o dovadă a evoluției. Fiecare

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

botanist are o părere proprie. Chiar şi autorii manualului recunosc că *„algele roşii au o poziţie incertă, părerile botaniştilor fiind diferite"*.

La sfârşitul lecţiei găsim scris: *„Reţineţi! Evoluţia plantelor s-a realizat pornind de la plante din mediul acvatic la plante de uscat, de la plante unicelulare la plante pluricelulare, de la plante inferioare la plante superioare."*. Aceasta este doar în imaginaţia unor biologi atei. În realitate, evoluţia nu s-a observat. Pentru că nu au credinţă în Dumnezeu, aceşti oameni încearcă să explice existenţa actuală a plantelor prin transformarea unora în altele, dar nu arată cum s-ar fi obţinut această "transformare", nici nu explică apariţia *primelor* plante.

CLASA A VI-A. BIOLOGIE ANIMALĂ

Într-un manual se afirmă că: *„prin caracterele de asemănare a maimuţelor cu omul, s-a tras concluzia că maimuţele şi omul au avut un strămoş comun"*[14] . Dar asemănarea nu implică existenţa unui strămoş comun. Dacă două tablouri ale unui pictor sunt asemănătoare, nu vom spune că au un strămoş comun. Există animale care se aseamănă cu frunzele, dar nu vom spune că animalele şi frunzele au avut un strămoş comun. Un astfel

---

[14] Maria Brânduşoiu, Constanţa Androne, *Biologie VI*, Ed. Didactică şi Pedagogică, 1998, p. 126.

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

de animal - *fillium* - este prezentat în manual la pag. 147. Alte animale de acest fel vor fi studiate în clasa a XII-a. Se mai afirmă că *„maimuţele au un comportament comparabil cu al omului"* [15]. Dar ceea ce deosebeşte foarte mult pe om de maimuțe este viața duhovnicească. Maimuțele nu se roagă lui Dumnezeu, nu țin post, nu pictează icoane.

„Evoluţia animalelor" este titlul capitolului 4. Aici se afirmă că *„modificările condiţiilor de mediu de pe Pământ au dus la apariţia vieţii şi apoi la evoluţia ei"*.

Cum poate să apară viaţa prin modificările condițiilor de mediu? Oare simpla încălzire a aerului poate face să apară vietăţi într-un loc unde nu existau? Când punem apa la încălzit, încep să apară vietăți în ea? Nicidecum. Este adevărat că încălzirea aerului este urmată de ieşirea animalelor din vizuina lor. Dar aceste animale existau acolo şi mai înainte. Nu s-au format prin încălzirea aerului. Cu ajutorul microscopului vedem în apă felurite vieţuitoare (euglena verde, amiba, parameciul - care au fost studiate la lecţia despre nevertebratele unicelulare). Ele se înmulţesc mai repede când apa este caldă. Dar existau acolo şi mai înainte. Nu au fost produse de încălzirea apei. Modificările condiţiilor de mediu nu pot explica apariţia vieţii.

---

[15] Ibidem, p. 160.

La pagina 165 găsim un „arbore genealogic" al animalelor nevertebrate, iar la pagina 168, un „arbore genealogic" al vertebratelor. Dar acestea sunt simple desene provenite din imaginația unor biologi. Nu sunt dovezi ale evoluției.

Se afirmă că „*Cele mai simple vertebrate care au trăit în trecutul cel mai îndepărtat au fost peştii*" Dar peştii trăiesc şi astăzi. Ei nu s-au transformat în broaşte, cum ar vrea să ne convingă autorii manualului. Se afirmă că „*peştii primitivi au fost nevoiți să rămână pe uscat mai mult timp. Cu înotătoarele, care erau mai dezvoltate, s-au putut târî pe fundul apelor şi au putut respira oxigen atmosferic. Astfel au apărut primii amfibieni (tetrapode)*"Însă ştim ce se întâmplă cu peştii care rămân pe uscat mai mult timp. Nici unul din ei nu s-a transformat în broască! Înotătoarele nu pot folosi la mers, iar aer nu pot respira deoarece peştii nu au plămâni.

Se mai afirmă că „*mormolocii de broască demonstrează originea amfibienilor în peşti*". Este adevărat că „*mormolocii au corpul lung, fără picioare şi o coadă lungă*" şi au branhii. Dar aceasta este ceva normal, deoarece pentru mormoloci s-a rânduit mediul acvatic. Fiecare vietate a fost dotată de Creator cu tot ce este necesar pentru a trăi într-un anumit mediu. Să ne aducem aminte că broaştele se înmulțesc prin ouă care sunt depuse de femele în apă.

Mormolocii care ies din ouă au tot ce trebuie ca să poată trăi în apă. Dar, după o săptămână, branhiile externe dispar și *„apar branhiile interne. Apoi acestea dispar și se formează plămânii. Apar membrele posterioare, apoi cele anterioare, dispare coada, iar mormolocul devine adult"*. Toate aceste transformări sunt rânduite pentru a permite mormolocului să trăiască și în afara apei.

Asemănarea embrionilor nu dovedește înrudirea speciilor. Această asemănare este normală, până la apariția elementelor de deosebire.

CLASA A VIII-A. BIOLOGIE. GENETICĂ, ECOLOGIE, EVOLUȚIONISM

Capitolul 4 al manualului[16] prezintă *„Noţiuni generale despre evoluţionism. Unitatea lumii vii. Materia vie este unitară prin structura sa moleculară şi celulară."*

În compoziția chimică a materiei vii intră șase elemente chimice fundamentale: C, H, O, N, S, P; alte elemente chimice sunt în proporție mai redusă. Prin combinarea acestora rezultă substanțe chimice anorganice și organice. Unitatea lumii vii nu dovedește evoluția. Faptul că trupurile făpturilor vii conțin aceleași elemente chimice nu arată că s-au

---

[16] I. Teodorescu, L. Gavrilă, M. Matei, V. Braghină, F. Țibea, I. Bădără, *Biologie. Genetică, ecologie, evoluționism*, VIII, Ed. Didactică și Pedagogică, 1997.

BCU IAȘI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

transformat unele în altele. Dacă un pictor realizează două tablouri pe acelaşi suport şi cu aceleaşi vopsele nu vom spune că tablourile provin unul din altul, prin transformare. Unitatea materială (chimică) a trupurilor făpturilor vii se explică prin faptul că au fost create din aceeaşi materie, de către acelaşi Creator.

„Toate vieţuitoarele au corpul alcătuit din celule. Procesele fiziologice care asigură existenţa plantelor, animalelor şi omului sunt aceleaşi: hrănirea, respiraţia, sensibilitatea, mişcarea, reproducerea, etc." Se constată un plan unitar în alcătuirea şi funcţionarea vieţuitoarelor. Este normal să gândim că acest plan a fost realizat de un Proiectant. Cum ar putea să existe un plan fără proiectant? În manual este scris că *„prin combinarea elementelor chimice rezultă substanţe anorganice şi organice"*. Subliniem două aspecte importante:

a) Substanţele organice nu au viaţă. Exemple de substanţe organice: proteinele, grăsimile, glucidele (zaharurile). Ele intră în componenţa făpturilor vii alături de substanţele anorganice (apa, sărurile minerale), dar nu au viaţă. O făptură vie nu este o simplă grămadă de substanţe. Există ceva care o ţine în viaţă şi o face să crească.

b) În făpturile vii, substanţele organice nu sunt obţinute din întâmplare. Să ne aducem aminte de primele lecţii de genetică. În nucleul

celulei se află ADN-ul care păstrează ca într-o „bancă de date" Informaţia necesară construirii proteinelor. ARN-ul face o copie după ADN pentru ca informaţia să nu se piardă. „Originalul" rămâne în nucleu. ARN-ul transportă apoi informaţia la ribozomi – constructorii de proteine. Folosind informaţia primită, ribozomii leagă aminoacizii unii de alţii şi construiesc proteine. Vedem că nimic nu se face la întâmplare. Informaţia din ADN este foarte precisă şi fiecare componentă celulară respectă un program de activitate. Aşa cum orice carte are un autor, trebuie să existe un Creator care să fi pus informaţia în ADN. Cu litere scoase la întâmplare dintr-o cutie, nu se poate scrie o carte cu înţeles.

„Diversitatea lumii vii. Deşi lumea vie este unitară, ea se caracterizează printr-o mare diversitate." În manual se afirmă că *„mecanismele genetice şi adaptarea vieţuitoarelor la diferite condiţii de mediu creează această mare diversitate"*. Însă adaptarea nu înseamnă evoluţie. Până în prezent nu s-a observat transformarea naturală a unei specii într-o specie cu calităţi mai înalte sau cu organe noi, performante. Nu se cunoaşte nici un exemplu concret de evoluţie. Biologia ateistă nu poate explica transformarea unui animal fără ochi într-un animal cu ochi. Diversitatea se explică cel mai bine prin existenţa şi lucrarea Creatorului. Marea diversitate a tablourilor

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

unui pictor nu arată că s-ar transforma un tablou în altul. Pictorul este liber să aleagă numărul şi compoziţia tablourilor sale. În manual se încearcă explicarea diversităţii prin *„adaptarea la diferite condiţii de mediu"*. Dar chiar şi autorii manualului recunosc faptul că *„diversitatea există şi în cadrul aceluiaşi mediu de viaţă, în care trăiesc numeroase specii (de exemplu într-un lac, într-o mare etc.)"*.

În manual mai găsim scris că *"mult timp oamenii au crezut că speciile de plante şi animale sunt stabile, adică au rămas neschimbate din momentul apariţiei lor"*. Dar **stabilitatea** nu înseamnă **lipsa schimbării**. Au loc mici modificări de adaptare la mediu, dar nu se trece de la o specie la alta (mai complexă).

Se mai afirmă că *„descoperirea fosilelor unor vieţuitoare constituie argumente în favoarea acceptării ideii de evoluţie"*. Însă dispariţia unor specii nu arată ca ele s-au transformat. Există şi astăzi specii de plante şi de animale pe cale de dispariţie. Nu spunem că sunt *„pe cale de transformare"*, ci *„pe cale de dispariţie"*. Mai mult, faptul că există *„fosile vii"* nemodificate, din timpuri vechi, este mai curând un argument împotriva ideii de evoluţie, decât în favoarea ei. La pagina 162 sunt date două exemple de „fosile vii": *hatteria* şi *latimeria*. Ele nu au evoluat. În loc să explice

BCU CLUJ CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

apariţia speciilor, evoluţionismul se ocupă de **dispariţia** lor.

Manualul prezintă aşa-zise *„dovezi directe"* în sprijinul ideii de evoluţie. *„Dovezile directe au avut la bază observaţiile omului din practica lui de cultivator şi crescător de vite".* Dar aceste rezultate au fost obţinute de cercetători sau de oameni preocupaţi de această problemă; în orice caz au intervenit fiinţe raţionale. Activitatea conştientă a oamenilor nu poate fi o dovadă a transformării naturale a speciilor. *„Dovezile indirecte sunt oferite de cercetările din domeniile geneticii, citologiei, anatomiei, embriologiei, biogeografiei şi paleontologiei".* În realitate, aceste dovezi nu există. Iată de ce. Se afirmă în mod corect că *„efectul mutaţiilor este în cea mai mare parte dăunător"*, deci nu conduce la evoluţie. Dacă descendenţa speciilor implică asemănarea organelor, asemănarea nu implică descendenţa. Atunci când un pictor realizează două tablouri asemănătoare, nu spunem că tablourile s-au transformat unul în altul. Din paleontologie constatăm **existenţa** şi **dispariţia** unor specii. Evoluţionismul nu explică însă **apariţia** speciilor. În plus, „fosilele vii" sunt exemple de vietăţi care au rămas nemodificate. Ele nu au evoluat. Fosilele considerate a fi din paleozoic sunt complexe şi diverse. Trilobiţii aveau ochi compuşi, deci ochii nu au apărut târziu prin „evoluţie".

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

„Primele stadii de dezvoltare a embrionului mamiferelor, precum şi a celui uman, se aseamănă cu cele de la peşti, amfibieni, reptile şi păsări", dar această asemănare, superficială este normală. Înainte de formarea picioarelor, embrionul uman se aseamănă, tocmai prin lipsa picioarelor, cu embrionul de peşte. După formarea picioarelor această asemănare dispare. La om, nou născutul nu are nici solzi de peşte, nici piele de broască, nici coadă de şopârlă, nici aripi de găină, şi nici picioare de porc. El arată ca un om, nu ca un animal. În plus celula-ou umană, rezultată în urma fecundației, are structura genetică specifică omului.

Sunt prezente în manual şi aşa-zisele *„dovezi ale evoluţiei vieţuitoarelor din biogeografie"*. Biogeografia studiază răspândirea plantelor şi a animalelor pe suprafaţa Pământului. Absența unor specii din unele continente nu este o dovadă a evoluției. Fiecare continent a fost rânduit pentru anumite vieţuitoare. Explicația nu necesită ipoteza evoluției. În manual se afirmă că *„specia devine din ce în ce mai adaptată la condiţiile de mediu şi astfel ea se transformă treptat, adică evoluează."* Aici se confundă **adaptarea la mediu** (care există) cu **„evoluţia"** care nu s-a observat până în prezent. Confuzia se observă uşor din exemplul prezentat în manual *„unele căprioare au blana mai deasă decât altele. Dacă*

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

întâmplător survin la rând câteva ierni aspre, multe dintre căprioarele cu blană rară dispar. Cele care supravieţuiesc constituie populaţii mult mai rezistente la ger." Însă cele care supravieţuiesc sunt tot căprioare. Nu a apărut o nouă specie, deci nu a avut loc evoluţia. Selecţia artificială (prezentată în pagina 169) nu este o dovadă a *transformării naturale* a speciilor, deoarece s-a realizat prin *intervenţia omului.*

În paginile 171-173 este prezentată pe scurt concepţia ateistă despre originea şi evoluţia omului. După enumerarea unor asemănări între om şi maimuţele „antropoide" (lipsa părului de pe faţă, de pe palme şi talpă, asemănări fiziologice, etc.), autorii recunosc faptul că *„prin alte trăsături (poziţia verticală a corpului, mersul biped, neopozabilitatea degetului mare la membrele inferioare, dezvoltarea impresionantă a encefalului, apariţia limbajului articulat etc.) omul se deosebeşte foarte mult de aceste maimuţe"*. Între asemănările fiziologice autorii manualului menţionează şi „paraziţii asemănători". Aceasta nu este o asemănare importantă. Faptul că unii paraziţi pot intra atât în trupul omului, cât şi în trupul maimuţei, nu arată că maimuţa s-ar fi transformat în om. Există într-adevăr şi asemănări fiziologice. De exemplu o digestie asemănătoare, pentru ca şi oamenii şi maimuţele să se poată hrăni cu proteine, grăsimi şi zaharuri din regnul vegetal;

BCU ASTRA CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

o respirație asemănătoare, pentru a folosi oxigenul din aer. Creatorul a înzestrat organismele cu tot ce este necesar pentru viața într-un anumit mediu și a folosit structuri asemănătoare cu funcții asemănătoare.

Ceea ce deosebește foarte mult pe om de animale este viața duhovnicească. Maimuțele nu se roagă lui Dumnezeu cu priveghere de toată noaptea, nu țin post, nu pictează icoane, nu sfințesc apa și nu au sfinte moaște. Acei oameni care se îndepărtează de viața duhovnicească, ajung să aibă un comportament asemănător maimuțelor. *„Omul în cinste fiind nu a priceput; alăturatu- s-a dobitoacelor celor fără de minte și s-a asemănat lor."* (Psalm 48, 21) *„Omul care a fost cinstit cu rațiune, vrea să spună profetul, și învrednicit cu atâta înțelepciune, a ajuns asemenea animalelor necuvântătoare, ba poate și mai rău. Acelea, pentru că sunt lipsite de judecată, nici nu sunt osândite; pe când omul, cinstit cu rațiune, care s-a coborât la lipsa de rațiune a acelora va fi, pe bună dreptate, pedepsit mult, pentru că s-a arătat nerecunoscător față de atâta binefacere."*[17]

---

[17] Sfântul Ioan Gură de Aur, *Omilii la Facere*, I, Ed. IBMBOR, București, 1987, p. 95.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

ASPECTE ALE EVOLUȚIONISMULUI ÎN LICEU

CLASA A IX-A. BIOLOGIE VEGETALĂ

În biologia ateistă se consideră că: *"materia vie este rezultatul evoluției, în anumite condiții, a materiei lipsite de viață."*[18] Aceasta nu este o *concluzie științifică*, ci o simplă *ipoteză*, deoarece nu a fost dovedită. Observăm şi faptul că "evoluția" nu a fost definită. Manualul nu prezintă o definiție a "evoluției". În clasa a VIII-a, elevilor li s-a spus că: *studii amănunțite, comparative privind structura şi funcțiile viețuitoarelor au condus la ideea de evoluție."*[19] Este vorba de "evoluția viețuitoarelor", nu de "evoluția materiei lipsite de viață". Această ultimă noțiune nu s-a definit. Ateii s-au străduit să explice "evoluția" viețuitoarelor prin mutații genetice şi adaptare la mediu în lupta pentru existență. Dar materia nevie nu are evoluție

---

[18] Marin Andrei, Ion Popescu, Florica Mărăscu, Maria Şoigan, *Biologie* IX, Ed. Didactică şi Pedagogică, 1996, p. 3.

[19] I. Teodorescu, L. Gavrilă, M. Matei, V. Braghină, F. Ţibea, I. Bădără, *Biologie. Genetică, ecologie, evoluționism*, VIII, Ed. Didactică şi Pedagogică, 1997, p. 156.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

genetică (în sens biologic) şi nu luptă pentru existenţă.

În acest manual este prezentată ipoteza biochimistului sovietic A. I. Oparin. Această ipoteză, emisă în anul 1922, afirmă că viaţa a apărut pe planeta noastră în mediul acvatic, din materie nevie, pe calea aşa numitei "evoluţii chimice", care ar consta din transformarea substanţelor anorganice în compuşi organici. Prezentarea din manual referitoare la condiţiile fizico-chimice *"de acum câteva miliarde de ani"*, lasă impresia de mare siguranţă. Se vorbeşte de o temperatură de 100° C şi de acumularea de dioxid de carbon (CO_2), metan (CH_4), hidrogen sulfurat (H_2S). Elevii cred că se află în faţa unui adevăr dovedit. Această impresie falsă este favorizată de faptul că manualul prezintă o singură ipoteză ateistă. În realitate există o mare dezordine în sistemul pseudo-ştiinţific ateist. Teoriile ateiste se contrazic reciproc. Unii biologi atei consideră că viaţa a apărut spontan în mediul acvatic, la temperaturi mari. S-au propus diverse temperaturi: 100°, 120°, 150°, 200° C. Alţi biologi atei consideră că nu în mediu lichid, ci pe substrat solid ar fi apărut viaţa; şi nu la temperaturi mari, ci la temperaturi mici, sub 25° C. [20]. Manualul prezintă numai vechea ipoteză conform căreia

---

[20] cf. Gh. Mohan, P. Neacşu, *Teorii, legi, ipoteze şi concepţii in biologie*, 1992.

atmosfera primitivă ar fi fost compusă în principal din metan şi amoniac. Cercetările recente nu mai susţin această ipoteză. *"Oamenii de ştiinţă trebuie să reconsidere unele dintre presupunerile lor. Chimiştilor le-a plăcut veçhea atmosferă reducătoare, deoarece era favorabilă pentru experimenţele evoluţioniste."*[21] Unii cercetători consideră că atmosfera primitivă conţinea destul de mult oxigen. Cercetările efectuate de NASA arată că: *"efectele Soarelui asupra apei Pământului pot constitui principala noastră sursă de oxigen şi nu fotosinteza, aşa cum se crede în general".*[22] În trecut, biologii atei afirmau că oxigenul a apărut târziu după apariţia plantelor capabile de fotosinteză. Ei aveau nevoie de această ipoteză, deoarece oxigenul ar fi făcut imposibilă trecerea de la neviu la viu. Studii recente au arătat că, în prezenţa oxigenului, substanţele organice s-ar fi descompus destul de repede. De aceea biologii atei au eliminat oxigenul în experienţele lor de laborator. Cercetătorii Shklovski şi Sagan au arătat că *"de îndată ce condiţiile de laborator devin oxidante, sinteza organică este practic întreruptă."*[23]

---

[21] C. B. Thaxton, W. L. Bradley, R. L. Olson, *Misterul originii vieţii. Reevaluarea teoriilor actuale*, Philosophical Library. Inc., New York, 1984, p. 72.

[22] cf. Ion Vlăducă, *Elemente de Apologetică Ortodoxă*, Ed. Bizantină, 1998.

[23] C. B. Thaxton, W. L. Bradley, R. L. Olson, op cit., p. 73.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Oxigenul în stare normală este stabil, deci puțin reactiv, dar prin activare formează structuri puternic reactive: oxigen singlet, anion superoxid, radical hidroxil şi apă oxigenată. Toate formele reactive ale oxigenului reprezintă un pericol potențial pentru integritatea celulară, fiind citotoxice. Celula este expusă continuu la acțiunea citotoxică a radicalilor liberi formați în decursul respirației oxidative. Creatorul a înzestrat celulele cu mecanisme biochimice speciale de protecție. Principiul general de protecție a celulei constă în a transforma radicalii toxici în oxigen molecular sau în apă. Pentru aceasta, celula este dotată cu enzime speciale organizate într-o schemă cibernetică eficientă. De exemplu, enzima SOD (superoxiddismutaza) realizează transformarea superoxidului în apă oxigenată, iar catalaza transformă apa oxigenată în apă şi oxigen (compuşi netoxici). Acesta este un singur exemplu. Realitatea este mult mai complexă. Mecanismele cu care sunt înzestrate celulele depăşesc imaginația. *"Nici o maşină cibernetică, oricât de perfecționată, nu reuşeşte o performanță atât de completă şi rapidă".*[24] Fără aceste mecanisme de protecție, celulele nu ar putea supraviețui. Eventualele "celule primitive", lipsite de aceste mecanisme complexe, ar fi fost repede

---

[24] cf. Constantin Dumitrescu, Brad Segal, Rodica Segal, *Citoprotecția şi alimentația*, 1991.

distruse. Biologii atei şi-au concentrat atenţia doar spre formarea substanţelor organice din cele anorganice; au pierdut din vedere procesul de distrugere a substanţelor organice. Procesele de diluare din "oceanul primitiv" au redus foarte mult concentraţiile precursorilor chimici esenţiali, deci au micşorat probabilitatea sintezei unor compuşi organici complecşi ca cei existenţi în celule. Unii constituenţi au fost distruşi prin fotodisociere de către radiaţia ultravioletă. Compuşii organici din atmosferă se pot transforma în radicali liberi în urma reacţiei cu oxidanţii din aer (oxigen, ozon), în prezenţa radiaţiilor ultraviolete. Iar aceşti radicali liberi au acţiune toxică asupra celulelor.

Este prezentat aparatul lui Miller prin care s-au obţinut câteva substanţe organice din substanţe anorganice, în absenţa oxigenului. Manualul prezintă acest rezultat drept *"dovada experimentală"* în sprijinul ipotezei lui Oparin. Dar în aparatul lui Miller nu s-au obţinut vietăţi, ci doar substanţe organice (zaharuri, aminoacizi, alcooli). Elevii studiază chimia organică abia în clasa a X-a; în clasa a IX-a nu au o înţelegere clară a noţiunii de "substanţă organică". Ei au impresia că substanţele organice reprezintă "materie vie". Trebuie să spunem elevilor că substanţele organice şi cele anorganice sunt doar com-

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

ponente ale făpturilor vii. Ele nu au viaţă. În aparatul lui Miller nu s-a obţinut viaţă.

În manual mai găsim scris că *"substanţele organice din apele oceanului primitiv au suferit un proces de polimerizare, în urma căruia au rezultat substanţe organice complexe, care s-au asociat între ele şi au dat naştere la formaţiuni numite coacervate. În cazul unui pH ridicat al mediului, în jurul coacervatelor s-a putut diferenţia o membrană proteică asemănătoare cu membrana celulară plasmatică."* Aici este o eroare gravă, deoarece membrana celulară nu este de natură proteică, ci lipidică. În plus, membrana celulară este dotată cu structuri speciale (canale ionice, transportori de aminoacizi, pompe de ioni) care au o activitate reglabilă şi care funcţionează coordonat. Membrana coacervatelor este foarte simplă, iar membrana celulelor vii este foarte complexă şi îndeplineşte funcţii speciale.

Manualul prezintă în continuare *"creşterea coacervatelor"*, dar aceasta este doar o creştere fizică prin simplă absorbţie; nu este un fenomen biologic. Despre coacervate, la prima lecţie se mai spune că: *"înglobau substanţe din exterior şi, astfel, se măreau, creşteau până la anumite dimensiuni, după care se fragmentau în coacervate mai mici."* Dar această simplă fragmentare (rupere), nu este o diviziune celulară. Elevii vor studia diviziunea celulară mai târziu, abia în paginile 16-23. Deocamdată, la prima lecţie, ei nu pot

compara cele două procese pentru a constata deosebirile. Din această cauză, elevii acceptă ideea greşită că fragmentarea coacervatelor ar fi un fel de diviziune celulară. Ei sunt influenţaţi şi de concepţiile ateiste din clasele precedente, precum şi de emisiunile de biologie evoluţionistă de la televizor. Li se spune că: *"viaţa este o etapă calitativ superioară în evoluţia formelor de mişcare a materiei."* Dar simpla mişcare a materiei nu înseamnă viaţă. Electronii se mişcă în jurul nucleului, dar atomul nu are viaţă. Substanţele difuzează (trec) printr-o membrană, dar acesta nu e un sistem viu. Ateii nu pot explica deosebirile esenţiale între neviu şi viu. Ei nu pot defini *"evoluţia formelor de mişcare a materiei"*; de asemenea nu precizează în ce constă această evoluţie şi la ce nivel de organizare ar apărea viaţa din materie nevie. Academicianul Eugen Macovschi a arătat că **biostructura** este proprie numai celulelor vii. Substanţele organice integrate în biostructură au o altă comportare faţă de substanţele organice din laborator, din exteriorul făpturilor vii). Când celula moare, biostructura se transformă în materie obişnuită, nevie. Învăţătura Bisericii Ortodoxe aduce lumină şi în această problemă: "*Şi ceea ce semeni nu este trupul ce va să fie, ci grăuntele gol, poate de grâu, sau altceva din celelalte; Iar Dumnezeu îi dă un trup, precum a voit, şi fiecărei seminţe un trup al său. Nu toate trupurile sunt acelaşi trup, ci unul este trupul oamenilor şi altul*

BCU CLUJ CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

este trupul dobitoacelor şi altul este trupul păsărilor şi altul este trupul peştilor." (I Corinteni 15, 37-39). Creatorul este izvorul informaţiei structurale. Dacă un inginer proiectează un aparat, informaţia referitoare la alcătuirea şi funcţionarea aparatului se află în mintea inginerului. Informaţia referitoare la formarea unei făpturi vii este dată de Dumnezeu şi este conţinută în suflet. *"Sufletul se serveşte de un corp organic şi îi dă acestuia puterea de viaţă, de creştere, de simţire şi de naştere."*[25]

Savanţii care au studiat cu seriozitate făpturile vii au ajuns la concluzia existenţei sufletului. Iată, de exemplu, ce scria profesorul universitar Nicolae Paulescu, descoperitorul insulinei: *"Viaţa este efectul a două cauze imateriale: una, cauza secundară sau suflet - unică pentru fiecare fiinţă vieţuitoare; alta, cauza primară, sau Dumnezeu - unică pentru totalitatea fiinţelor vieţuitoare."*[26]

În manual, în cadrul primei lecţii, mai este scris: *"Din primele forme de materie vie, care au avut o alcătuire simplă, acelulară, s-a ajuns la structura celulară actuală."* Nu se arată cum s-ar fi trecut de la structura acelulară la structura celulară actuală. În plus, manualul mai conţine o contradicţie: la pagina 4 este scris că primele

---

[25] Sfântul Ioan Damaschin, *Dogmatica*, Ed. Scripta, Bucureşti, 1993.

[26] N. C. Paulescu, *Generaţia spontanee şi darwinismul în faţa metodei experimentale*, în *Fiziologie filosofică*, I, p. 134.

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

forme de materie vie *"au avut o alcătuire simplă, acelulară"*, iar la pagina 105 găsim scris că *"viaţa se manifestă numai în cadrul organismelor cu structură celulară"*, adică nu există viaţă în structură acelulară. Elevii nu sesizează contradicţia deoarece la prima lecţie nu citesc pagina 105. Dacă cele două afirmaţii s-ar face în aceeaşi lecţie, contradicţia ar fi evidentă.

Pentru a consolida impresia falsă că ar exista dovezi experimentale ale originii vieţii, autorii manualului pun întrebarea: "*Care sunt dovezile experimentale ale originii vieţii*?" Întrebarea este pusă ca şi cum ar exista dovezi experimentale ale originii vieţii. Mai mult, există aici o eroare de logică: o eventuală "dovadă experimentală" ar aparţine prezentului, nu trecutului geologic al Pământului, şi ar fi rodul activităţii unor savanţi, nicidecum o apariţie spontană. De aceea, noţiunea de "*dovadă experimentală a originii vieţii*" nu are sens.

Manualul conţine multe afirmaţii fără justificare. De exemplu, găsim scris că "*apariţia florii a însemnat un progres deosebit în evoluţia plantelor*". În primul rând, "evoluţia" nu a fost dovedită ştiinţific. În al doilea rând, constatăm că există plante fără flori şi plante cu flori, dar de aici nu rezultă că plantele cu flori ar fi provenit din cele fără flori. Floarea nu este o simplă îngrămădire de petale. Ea conţine antere cu polen şi o structură în care se va dezvolta embrionul. Aceste elemente îndeplinesc un rol precis: polenizarea. În urma procesului de

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

polenizare, granula de polen germinează și formează tubul polinic în care pătrund doi gameți; din unul se va dezvolta embrionul, iar din celălalt un țesut nutritiv pentru hrănirea embrionului. Fiecare element are un rol bine precizat în cadrul întregului. Formarea florii, polenizarea și transformarea florii în fruct se desfășoară după o schemă precisă. Simpla întâmplare nu poate explica această complexitate structurală și eficiență funcțională.

Manualul nu dă o definiție precisă a **speciei**. De aceea, elevii acceptă ideea greșită a "evoluției" (transformarea unei specii în altă specie). La pagina 104 găsim scris că "*specia este taxonul de bază cu care se lucrează în clasificarea plantelor. În natură, specia este răspândită sub formă de indivizi*". Abia în clasa a XII-a, elevii află că *"specia este o comunitate de populații care se pot încrucișa între ele și care sunt izolate reproductiv de alte comunități similare. Indivizii aparținând unor specii diferite nu se pot încrucișa sexuat, sau, dacă se încrucișează, hibrizii sunt sterili."*[27] Această **izolare reproductivă** este un argument **împotriva ideii de evoluție** (de transformare a speciilor). Chiar dacă se obțin hibrizi, aceștia

---

[27] Petre Raicu, Nicolae Coman, Bogdan Stugren, Doina Duma, Florica Mărăscu, *Biologie. Genetică și evoluționism*, XII, Ed. Didactică și Pedagogică, 1997, p. 4.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

sunt **sterili**, deci nu pot avea urmaşi, iar "noua specie" nu mai poate continua.

Multe specii considerate „primitive" se întâlnesc şi astăzi. Procariotele sunt organisme unicelulare lipsite de nucleu tipic. Astfel de organisme sunt **bacteriile** şi **algele albastre-verzi**. Ca fosile, algele albastre-verzi sunt semnalate în Precambrian.

Totuşi, ele sunt şi astăzi foarte răspândite în natură. Chiar şi autorii manualului recunosc faptul că *„ele sunt considerate ca un grup de evoluţie închis deoarece din ele nu s-au diferenţiat în decursul timpului alte organisme."* Deci nu au evoluat. Întâlnim astăzi şi alte plante considerate „primitive": flagelate, alge verzi, alge brune, alge roşii, ciuperci inferioare. Deşi manualul nu menţionează, există multe "fosile-vii", adică specii considerate primitive (care ar fi dispărut prin transformare în alte specii, după ipoteza evoluţionistă), dar care trăiesc şi astăzi. Alga colonială *Botryococcus brauni*, din paleozoicul inferior, trăieşte şi în zilele noastre, fără ca în morfologia ei să se constate schimbări importante. *Psilotum* este o ferigă „primitivă", cu tulpină verde cilindrică, cu frunze mici şi puţine. Ea trăieşte şi astăzi, deşi face parte din ordinul *Psilotalelor*, foarte apropiat cu cel al *Psilofitalelor*, care au dispărut de aproximativ 150 de milioane de ani, după estimarea unor evoluţionişti. S-au păstrat, de asemenea, şi plante din ordinul *Cycadeelor*, ordin apărut în urmă cu 140 de milioane de

BCU CLUJ / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

ani, conform părerii unor evoluţionişti. În Africa, Asia şi Australia trăiesc în zilele noastre 100 de specii din acest ordin „primitiv". Părea un lucru bine stabilit în ştiinţa ateistă că *Metasequoia fossilis*, considerat strămoşul arborelui-mamut, a dispărut în urmă cu 20 de milioane de ani. Dar iată că, în anul 1962, un student chinez, T. Wang, l-a descoperit vieţuind în pădurile din China Centrală. Se mai află în viaţă şi un alt arbore, *Gingko biloba*, din jurasic. Este întâlnit în formă spontană, în sud-vestul Asiei, dar e cultivat în multe parcuri şi grădini botanice din lume. În ţara noastră, în pârâul cald Peţea, de lângă Băile 1 Mai Oradea, vieţuiesc dreţele (*Nymphaea lotus*, var. *thermalis*). Ele se menţin şi astăzi în stare spontană, după 200.000 de ani (conform unor estimări făcute chiar de evoluţionişti) [28]. Mult timp s-a crezut că anumite specii nu mai există. Ateii s-au grăbit să afirme că acele specii s-au transformat în alte specii. Dar iată că există multe „fosile-vii". Ele nu au evoluat, nu s-au transformat în alte specii. Până în prezent nu există nici un exemplu de transformare de acest fel. Ipoteza evoluţiei este o simplă presupunere neverificată. Uneori, chiar şi autorii manualului recunosc lipsa transformării: *„muşchii nu au dat naştere, de-a lungul erelor, la nici o altă grupă de plante, şi de aceea ei sunt*

---

[28] Tudor Opriş, *Mica enciclopedie pentru tineret, cartea 2, varietatea lumii vii*, 1994, p. 95.

considerați o ramură închisă". Iar atunci când biologii atei afirmă trecerea de la o specie la alta, ei au păreri diferite: *„algele roșii sunt considerate de unii ca fiind un grup închis, iar de alții ca fiind strămoșii cormofitelor"*. *„În privința originii ciupercilor, majoritatea oamenilor de știință* (atei, n.n.) *susțin că acestea au provenit din anumite alge verzi care și-au pierdut clorofila. Există și puncte de vedere după care ciupercile au provenit din anumite flagelate sau din diferite alge roșii, brune sau verzi."* Din cauza condițiilor de mediu nefavorabile, unele specii au dispărut . Aceasta nu înseamnă că s-au transformat în alte specii. Există și astăzi specii cu număr foarte mic de indivizi; e posibil ca ele să dispară din cauza condițiilor nefavorabile (modificări climatice, poluare). Chiar și biologii evoluționiști le numesc „specii pe cale de dispariție", nu „specii pe cale de transformare".

Ipoteza evoluționistă se bazează și pe următoarea eroare de logică: se consideră asemănarea speciilor drept dovadă a descendenței lor. De exemplu, *„protalul pluricelular se aseamănă cu talul algelor verzi, de unde și ipoteza că ferigile își au originea în algele verzi."* Sporii ferigilor produc prin germinare lame verzi numite **protale**. Dar protalul este doar un stadiu în dezvoltarea ferigii, nu reprezintă planta adultă, pe când **talul** algelor verzi reprezintă chiar planta adultă. Comparația nu este relevantă, deoarece se compară un stadiu interme-

diar al unei specii cu stadiul adult al altei specii. Chiar dacă se compară stadiile adulte a două specii, eroarea de bază persistă: din asemănare se încearcă dovedirea descendenței. În manual găsim scris că: *„după structura florilor, leguminoasele sunt foarte asemănătoare cu rozaceele, din care se presupune că au derivat, în urma reducerii staminelor și carpelelor."* Trebuie să le spunem elevilor că din trandafiri apar tot trandafiri, nu fasole și nici mazăre. De fapt, o cercetare mai atentă arată că florile din cele două familii nu sunt chiar atât de asemănătoare cum afirmă evoluționiștii.

Rozacee	**Leguminoase**
floarea de măceș	floarea de mazăre
5 petale egale	5 petale diferite: una superioară mai mare, două laterale, două inferioare
numeroase stamine (peste 20)	10 stamine, dintre care una liberă

Menționăm aici un aspect interesant al manualului. La pagina 139 scrie că *"după structura florilor, leguminoasele sunt foarte asemănătoare cu rozaceele"*, iar la pagina 140 găsim scris: *"Rețineți că în organizarea florii de leguminoase au avut loc modificări importante față de rozacee."* Deci chiar și autorii manualului recunosc faptul că există diferențe importante. Asemănările sunt puține și superficiale. Dar nici acolo unde există asemănări

BCU CLUJ CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

mai importante nu rezultă descendența. Profesorul Nicolae Paulescu sublinia faptul că descendența implică asemănarea, dar asemănarea nu implică descendența. Cunoaștem aceasta și din geometrie: teorema poate fi adevărată și reciproca falsă. Dacă un triunghi este echilateral, atunci este isoscel. Reciproca e falsă. Din faptul că este isoscel, nu rezultă că este echilateral. Așa și aici: descendența implică asemănarea, dar asemănarea nu implică descendența. Faptul că asemănarea nu implică descendența se vede clar și din exemplul algelor brune, la care *„talul prezintă unele analogii morfologice cu corpul plantelor superioare"*. Cu toate acestea, nici evoluționiștii nu au afirmat că plantele superioare provin din algele brune.

Concluzii

1. Ipoteza că viața a apărut din materia nevie prin „evoluție chimică" este o simplă presupunere, lipsită de argumente. Trecerea de la substanțe anorganice la substanțe organice nu înseamnă trecere de la neviu la viu.

2. Există mai multe ipoteze ateiste care se contrazic reciproc.

3. În experiențele de laborator s-a eliminat oxigenul. De îndată ce condițiile de laborator devin oxidante, sinteza organică este întreruptă.

4. Făpturile vii sunt înzestrate cu mecanisme biochimice speciale de protecție față de formele reactive ale oxigenului. Fără aceste mecanisme, celulele nu ar putea

supraviețui. Eventualele „celule primitive", lipsite de aceste mecanisme complexe, ar fi fost repede distruse.

5. În aparatul lui Miller s-au obținut câteva substanțe organice din substanțe anorganice, în absența oxigenului. Manualul prezintă acest rezultat drept „dovadă experimentală" a originii vieții. Dar în aparatul lui Miller nu s-au obținut viețăți, ci doar substanțe organice simple.

6. Manualul afirmă apariția spontană a unor coacervate cu „membrană proteică asemănătoare membranei celulare". Însă membrana celulară este de natură lipidică, nu proteică. În plus, membrana celulară este dotată cu structuri speciale (canale ionice, transportori, pompe de ioni etc.).

7. Creşterea coacervatelor este o creştere fizică, prin simplă absorbţie. Nu este un fenomen biologic, aşa cum este la celulele vii. Fragmentarea coacervatelor este o simplă rupere, nu o diviziune celulară.

8. Viața nu se reduce la simple aspecte fizice şi chimice. Substanțele integrate în biostructură au o altă comportare. Când celula moare, biostructura se transformă în materie obişnuită nevie. Există ceva nesubstanțial (nematerial) care întreține viața. Biologia ateistă nu poate explica originea informației structurale.

9. Nu s-a observat până în prezent trecerea spontană de la o specie la alta. Asemănările morfologice (geometrice) între

două specii nu implică descendența lor.

10. Au fost descoperite numeroase fosile – organisme conservate în diverse structuri geologice, datând din timpuri vechi. Pentru că nu au mai fost găsite exemplare în viață, evoluționiștii s-au grăbit să afirme că acele specii s-au transformat în alte specii (au evoluat). Însă recent au fost găsite și exemplare în viață; de aceea au fost numite „fosile-vii". După estimarea unor biologi evoluționiști ele au rămas nemodificate după sute de milioane de ani, deci nu au evoluat.

11. Condițiile nefavorabile de mediu au dus la dispariția unor specii, nu la apariția lor.

CLASA A X-A. BIOLOGIE ANIMALĂ

„*Filogenia regnului animal*" este titlul părții a III-a a manualului[29]. Chiar din titlu rămânem cu impresia falsă de certitudine. Un titlu mai potrivit ar fi fost „*Ipoteze despre originea speciilor animale*".

Prima afirmație pe care o punem în discuție este următoarea: „*Speciile de animale existente pe suprafața Pământului sunt rezultatul unui lung proces de evoluție*". Elevii rămân cu aceeași impresie de certitudine. Urmează un titlu cu aspect la fel de sigur: "*Filogenia nevertebratelor*", ca și cum evoluția ar

---

[29] Gh. Năstăsescu, Zoe Partin, *Biologie X*, Ed. Didactică și Pedagogică, 1997.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

fi un fapt dovedit, nu doar o simplă ipoteză. *„Din lecţia despre originea vieţii, studiată în clasa a IX-a, vă amintiţi că primele etape ale evoluţiei vieţii s-au derulat lent, uriaşul salt de la materia anorganică la cea vie fiind pregătit de-a lungul a sute de milioane de ani"*. Autorii manualului „scapă" rapid de problema apariţiei vieţii prin trimitere la lecţia din clasa a IX-a. Dar ştim că lecţia respectivă nu a dovedit apariţia spontană a vieţii din materie nevie. În aparatul lui Miller s-au obţinut câteva substanţe organice din substanţe anorganice. Nu s-au obţinut vietăţi. În acest fel se evită răspunsul la problema apariţiei vieţii.

Este prezentat *„arborele filogenetic al protozoarelor"*, dar acesta este un simplu desen **schematic** realizat de evoluţionişti. Constataţi eroarea de logică: **argumentarea în cerc vicios**. Pe baza ipotezei evoluţiei se realizează un desen care se aduce apoi drept „dovadă" pentru ipoteza evoluţiei. În plus, dacă studiem cu atenţie acest desen, observăm că **lipsesc elementele în punctele cele mai importante**. Aceeaşi deficienţă se constată şi la ceilalţi arbori filogenetici. Eventuala completare a acestor puncte, în viitor, nu este nici o dovadă că desenul ar fi în concordanţă cu realitatea. De fapt, arborii filogenetici imaginaţi până în prezent au multe diferenţe, deoarece biologii au păreri diferite. Faptul că există „fosile vii", nemodificate din timpuri vechi, este un

BCU CLUJ / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

argument împotriva ipotezei evoluției. Se pot prezenta aici exemplele menționate pentru clasa a IX-a și clasa a XII-a.

În manual se mai afirmă că: *„originea amfibienilor din pești este demonstrată de unele caractere ale mormolocilor. La început corpul acestora este pisciform, prevăzut cu linie laterală, și terminat printr-o coadă turtită lateral. Mormolocul respiră prin trei perechi de branhii externe... Inima este bicamerală, ca la pești."* Dar acestea nu sunt dovezi ale transformării peștilor în amfibieni. Să ne aducem aminte că broasca depune ouăle în apă. Mormolocii ies din ou și trăiesc în mediul acvatic. Ei sunt dotați cu tot ce este necesar pentru a trăi în acest mediu: au corpul pisciform, din considerente hidrodinamice (pentru o deplasare ușoară în apă), au linie laterală cu funcție senzitivă în mediul acvatic, au coadă turtită lateral pentru stabilirea direcției de deplasare, au branhii pentru obținerea oxigenului din apă și au inimă bicamerală în corelație cu branhiile. Fiecare făptură vie a fost dotată de Creator cu tot ce este necesar pentru a trăi într-un anumit mediu. Nu este necesară ipoteza evoluției. S-a rânduit ca în prima parte a vieții, amfibienii să trăiască în mediul acvatic, dar apoi să poată ieși din apă. De aceea, la scurt timp, apar membrele posterioare și anterioare, din faringe apare o dilatare, din care, prin vascularizare, se formează plămânii (pentru a permite respirația în aer), inima devine

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

tricamerală (pentru a include plămânii în circulaţie), iar intestinul se scurtează (pentru ca animalul să poată trece de la hrana vegetariană la cea pe care o va găsi pe uscat: insecte, păianjeni, melci; menționăm că broaştele sunt folositoare pentru om, deoarece se hrănesc cu multe insecte dăunătoare agriculturii).

CLASA A XII-A. BIOLOGIE. GENETICĂ ŞI EVOLUȚIONISM

Manualul[30] prezintă drept realitate vechea ipoteză conform căreia acizii nucleici (ADN şi ARN) au capacitatea de a înregistra sub o formă codificată biochimic informația genetică ce determină **toate** caracterele şi însuşirile organismelor vii. În biomatematică s-a demonstrat însă că modul de codificare nu permite acizilor nucleici să conțină **toată** informaţia genetică a organismului. Informaţia referitoare la forma organismului (şi la modificarea formei în procesul creşterii) este de tip **continuu**, iar cea codificată în acizii nucleici este de tip **discret (finit)**. De aceea, acizii nucleici nu pot conţine toată informaţia referitoare la forma organismului. Acest fapt a fost subliniat de un cunoscut specialist în acest domeniu. Este vorba de profesorul Marcel-Paul Schutzenberger, specialist în teoria

[30] Petre Raicu, Nicolae Coman, Bogdan Stugren, Doina Duma, Florica Mărăscu, *Biologie. Genetică şi evoluţionism*, XII, Ed. Didactică şi Pedagogică, 1997.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

informației.[31] Studii recente de genetică au confirmat acest rezultat matematic: *„ADN-ul* ***nu*** *deţine toate secretele formelor vii"*[32]. *„Este inutil să căutăm "gene ale degetelor": ele* **nu** *există"*[33]. Chiar autorii manualului recunosc faptul că *„gena conţine informaţia genetică necesară sintezei unei catene polipeptidice".* Informația conținută în genă (scrisă în codul genetic) nu determină forma organismului, ci succesiunea de aminoacizi din proteine. Este adevărat că au fost descoperite *„gene arhitecturale care intervin în diferenţierea morfologică a embrionului. Dar ele nu descriu decât principii foarte generale, care se aplică nu numai ansamblului vertebratelor, ci şi insectelor"* deci nu explică forma concretă a indivizilor dintr-o anumită specie.[34] Unele gene codifică proteine care constituie **morfogeni**, adică substanțe care intervin în dezvoltarea formei, fără a conține informația referitoare la formă. În ce constă această intervenţie? Morfogenii sunt produşi de anumite celule şi trec de la o celulă la alta, formând un gradient. Adică într-o parte a embrionului sunt mai concentraţi, iar în altă

---

[31] M.P. Schutzenberger, *Lacunele darwinismului*, în *Scara*, Treapta a treia.

[32] 31. J.J. Kupiec, P. Sonigo Eloge du hasard et de la sélection. L'A.D.N. ne detient pas tous les secrets des formes vivantes, La Recherche 305, janvier 1998.

[33] Y. Hérault, D. Duboule *Comment se construisent les doigts*, La Recherche 305, janvier 1998.

[34] cf. N. H. van Blyenburgh, *Tous différents. Pourquoi?*, Science&Vie, hors serie 200, sept 1997, pg. 50-52.

parte mai diluați. Se produce astfel o polarizare a embrionului, zone diferite urmând să formeze structuri diferite. Absența unui morfogen face imposibiă apariția unei structuri cu formă normală. Însă nu rezultă de aici că morfogenul conține toată informația despre formă. El este necesar, dar nu suficient. *„Nimeni nu va spune că un tranzistor produce singur imaginea unui televizor, pentru că imaginea dispare dacă se suprimă acest tranzistor."*[35] Acel tranzistor este necesar, dar nu suficient.

În cercetările unor geneticieni evoluționiști apare următoarea eroare de logică: din faptul că modificarea unei gene produce modificarea formei se obține concluzia că forma este produsă de acea genă. În realitate, gena respectivă codifică sinteza unui morfogen. Modificarea genei duce la modificarea morfogenului și în continuare la modificarea formei sau chiar la absența unei structuri anatomice (așa cum defectarea unui tranzistor duce la modificarea imaginii televizorului sau chiar la dispariția ei). Nu rezultă că gena ar fi sediul întregii informații referitoare la formă. Biologii atei nu pot explica originea informațiiei structurale.

Autorii manualului afirmă că *„viața a apărut pe Pământ o dată cu sinteza abiogenă a primelor gene și a constituirii unor programe*

---

[35] Langaney, *Pourquoi nos "genes de comportement" sont-ils des fictions?*, Science&Vie, 200, sept. 1997.

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

genetice." Dar viața nu se reduce la existența genelor într-o moleculă de ARN. Molecula de ARN nu este vie. Atunci, de ce autorii manualului afirmă că *„viața a apărut pe Pământ odată cu sinteza abiogenă a primelor gene și a constituirii unor programe genetice"*?

Să analizăm cu atenție afirmația din manual! Ea se referă la sinteza abiogenă a primelor gene. Dar ce este gena? Elevii află din manual că *„gena este alcătuită dintr-o secvență de codoni care codifică succesiunea aminoacizilor într-o catenă polipeptidică"*. Deci nu este un singur segment molecular, ci conține o informație destinată unui receptor informațional. Codificarea nu ar avea sens în lipsa unui receptor care să **decodifice** informația codificată. Scenariul ateist-evoluționist al apariției vieții este lipsit de sens. Însăși noțiunea de „primă genă" este lipsită de rigurozitate științifică, din două motive. Primul motiv: nu este permisă folosirea noțiunii de „primă genă" fără dovedirea clară a existenței procesului evolutiv abiogen de formare a genelor, susținut de evoluționiști. „Prima genă" ar fi primul produs al acestui proces. Dacă procesul nu există, atunci nu există nici acest prim produs. Al doilea motiv: Când spunem „genă", spunem implicit „informație". Dar această informație nu are sens în absența unui receptor informațional. Iar receptorul informațional nu exista în acel moment,

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

deoarece nu exista gena pentru sinteza lui (nu poate exista o genă înainte de prima genă).

În celula vie, ribozomii au rol receptor; aici se realizează sinteza proteică. Manualul prezintă o imagine foarte simplificată. Chiar şi la cele mai simple vietăţi, la procariote, există un segment structural şi un segment reglator. Segmentul structural al unei gene începe totdeauna cu un codon start (ATG), şi se termină cu un codon stop (UGA, UAA sau UAG). Eliberarea lanţului polipeptidic sintetizat nu se poate face în lipsa codonului stop şi a unui factor de eliberare (o proteină specifică). O mică modificare poate duce la pierderea sensului. Codonii cu sens se pot schimba prin mutaţie în codoni nonsens, care duc la formarea unor proteine anormale, lipsite de activitate biologică, şi deci inutile. Prin simpla înlocuire a unui aminoacid cu altul se poate modifica funcţia biologică a proteinei. Informaţia genetică nu reprezintă o variantă întâmplătoare; ea este informaţia pentru sinteza unei proteine necesare vieţii celulei. Chiar şi în manual găsim scris că *„celula vie este comparată cu un uriaş combinat chimic care, deşi are dimensiuni infime, lucrează cu o mare eficienţă, sintetizând numeroase produse şi exact în cantităţi necesare."* Simpla întâmplare nu poate explica această activitate complexă şi coordonată. Biologii atei încearcă să înţeleagă existenţa unui program fără Programator. Din învăţătura Bisericii Ortodoxe cunoaştem că

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Dumnezeu a creat universul și îi poartă de grijă. Informația înscrisă în structura genetică a ființelor vii provine de la Creatorul lor.

Autorii manualului, referindu-se la apariția vieții, consideră că *„este vorba de un proces care a durat multe milioane de ani"*, la început existând o *„evoluție chimică"* prin care s-au format aminoacizi şi proteine. Dar acest proces ipotetic nu este analizat matematic. Elevii ar trebui să știe că din cei 200 de aminoacizi cunoscuți, doar 20 intră în componența proteinelor din celulele vii. Aceasta este o problemă de selecționare. Aminoacizii selecționați urmează să formeze proteine. Pentru un şir de n =100 de aminoacizi grupați uniform în cele 20 de tipuri, obținem 100/20 = 5 aminoacizi de fiecare tip. Notând n1 = n2 = ... = n20 = 5, utilizăm formula:

C1 = n!/ n1! n2!...n20!

Pentru calculul combinațiilor posibile:

$C1 = 100!/ 5! 5!...5! = 100!/(5!)^{20}$

Având în vedere izomeria optică, pentru fiecare aminoacid există două variante (L şi D). Pentru cei 100 de aminoacizii există:

2^{100} variante.

Numărul combinațiilor este:

$C > 10^{70} \times 2^{100}$

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Probabilitatea obținerii întâmplătoare a proteinei este deci:
$P = 1/C < 1/(10^{70} \times 2^{100})$

Această valoare este foarte mică. Dar formarea unei proteine nu înseamnă încă apariția vieții. Aşa cum afirmă biochimistul Harold Klein de la Universitatea Santa Clara din California, chiar şi cea mai neînsemnată bacterie are o structură atât de complicată încât pare de-a dreptul imposibil de înțeles cum s-a format ea.

În manual mai găsim scris că *„experimental s-a demonstrat că mioglobina din celulele musculare şi hemoglobina din sânge, care îndeplinesc în organism funcţii diferite, au origine comună"*. Aici există o eroare de logică. Eventuala origine comună a două proteine nu poate fi dovedită **experimental**, pentru simplul motiv că experiența se realizează **în prezent, în laborator, de către cercetători** (ființe raționale), iar originea comună ar fi fost, după estimarea unor biologi atei, în urmă cu 600 milioane de ani, prin procese naturale, fără intervenția unor ființe raționale. Activitatea coordonată a unor cercetători nu poate fi dovada originii naturale a unei structuri. Autorii manualului încearcă să aducă în sprijinul ipotezei evoluționiste faptul că la om există mai multe tipuri de hemoglobină. Dar aceasta nu dovedeşte o evoluție. Fiecare tip de hemoglobină are, la om, un rol bine precizat. Hemoglobina fetală (HbF) are o afinitate mai

mare pentru oxigen decât hemoglobina HbA din sângele matern, pentru ca oxigenul să treacă de la mamă la făt. La făt şi la nou născut, hemoglobina HbF este de tip alfa2gamma2. Lanţurile gamma se deosebesc de cele beta prin existenţa pe locul 143 a serinei în locul histidinei. La adult, hemoglobina este de tip alfa2beta2. Lanţurile alfa, beta, gamma alcătuiesc hemoglobine cu funcţii speciale în viaţa fătului şi a adultului; ele nu sunt simple „rămăşiţe evolutive". Asemănarea lor structurală nu este o dovadă a descendenţei. În plus, mioglobina şi hemoglobina nu au roluri atât de diferite cum s-ar înţelege din manual. Ambele au rolul de a transporta oxigen. Mioglobina din muşchi transportă oxigenul de la capilarele sanguine la mitocondrii, iar hemoglobina transportă oxigenul de la plămâni la ţesuturi. Din studiul curbelor de oxigenare se constată că fiecare transportor de oxigen are proprietăţi optime pentru îndeplinirea funcţiei specifice. Totul apare coordonat în cele mai mici amănunte, ca într-un proiect realizat de o Fiinţă Raţională. Ipoteza evoluţiei nu este necesară. Mai mult, ipoteza evoluţiei întâmplătoare nici nu poate explica această complexitate şi coordonare globală. Pentru îndeplinirea unei funcţii, succesiunea de aminoacizi trebuie aleasă cu precizie. Cercetările au arătat că *„orice abatere de la structura normală a globinei determină formarea unor hemoglobine anormale"*. De

BOLYAI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

exemplu, din *„înlocuirea acidului glutamic, aminoacidul din poziţia a-6-a a catenei beta, cu aminoacidul valina, rezultă transformarea hemoglobinei normale (HbA) într-o hemoglobină anormală (HbS). Prezenţa acestei hemoglobine determină apariţia unei maladii metabolice numită anemia falciformă"*, aşa cum arată şi manualul. Nu numai în cazul hemoglobinei succesiunea de aminoacizi trebuie să fie foarte precisă, ci pentru orice proteină structurală sau enzimă. *„Chiar şi mutaţii extrem de mici, cum sunt cele punctiforme, care afectează un singur codon şi, respectiv, un singur aminoacid, pot avea efecte fenotipice majore"*, aşa cum recunosc şi autorii manualului.

În sens strict, evoluţia înseamnă transformarea naturală (fără intervenţia omului) a unei specii în altă specie, mai complexă şi mai bine adaptată la mediu. Pentru aceasta este necesar (dar nu suficient), ca dintr-un individ I1 dintr-o specie S1 să apară un individ I2 care nu mai aparţine speciei S1. Să ne amintim definiţia speciei: *„specia este o comunitate de populaţii care se pot încrucişa între ele şi care sunt izolate reproductiv de alte comunităţi similare. Indivizii aparţinând unei specii diferite nu se pot încrucişa sexuat, sau, dacă se încrucişează, hibrizii sunt sterili"*, adică nu pot avea urmaşi. Izolarea reproductivă este un argument împotriva evoluţiei. Eventualul individ I2, sau nu are urmaşi (prin încrucişare în

51), sau urmaşii lui sunt sterili. În manual, paginile 141-208 sunt dedicate evoluţionismului. Sunt prezentate aşa-zisele „dovezi ale evoluţiei". În realitate, **nu există nici un exemplu concret de evoluţie**.

Manualul precizează că *„elevii care au o oră pe săptămână vor studia numai textele barate"*. Iată ce studiază aceşti elevi: *„Dovezi ale biogeografiei. Răspândirea plantelor şi animalelor este consecinţa anumitor legităţi naturale. Fiecare specie ocupă un anumit areal. Analiza acestuia dezvăluie realitatea şi acţiunea evoluţiei"*. Aceşti elevi studiază doar textul prezentat. Citind cu atenţie, nu găsim nici o dovadă a evoluţiei. Se afirmă doar că analiza arealului dezvăluie realitatea şi acţiunea evoluţiei. Elevii sunt nevoiţi să memoreze şi să accepte fără dovadă. Pentru ceilalţi elevi se prezintă două exemple, dar ele nu sunt dovezi ale evoluţiei. În primul exemplu se spune că *„pădurile de stejar au fost nimicite de vitregia climei dintre munţii Ural şi fluvial Amur"*. Se prezintă deci dispariţia unei specii (dintr-un areal), nu apariţia ei. În al doilea exemplu se spune că, în prezent, *„în emisfera sudică se găsesc reprezentanţi ai unor grupe străvechi de animale, cum sunt peştii dipnoi"* care pot respira în anumite intervale de secetă. Se consideră că ei sunt descendenţii dipnoilor de la sfârşitul erei paleozoice. Specia s-a păstrat. Atunci unde este evoluţia?

Sunt prezentate apoi aşa-zisele *„dovezi ale sistematicii"* Se spune că *"grupele de plante sau de animale pot fi dispuse sub forma unui arbore genealogic."* Dar acest "arbore" este un simplu desen realizat de unii biologi, pornind tocmai de la ipoteza evoluționistă. Se constată eroarea de logică: justificarea în cerc vicios. Pe baza ipotezei evoluționiste se construieşte un desen care se aduce ca "dovadă" în sprijinul ipotezei evoluţioniste. Mai departe se afirmă că *"asemănarea este rezultatul unei descendenţe comune dintr-un strămoş stins"*.

Aici este o altă eroare de logică. Descendenţa implică asemănarea, dar asemănarea nu implică descendenţa. Reciproca unei teoreme nu este neapărat adevărată. Pentru a accepta şi reciproca, ea ar trebui demonstrată.

Urmează aşa-zisele *"dovezi ale anatomiei comparate"*. După definiția **organelor omoloage** (organe cu funcții diferite dar cu acelaşi plan de organizare), găsim scris că *"este logic să presupunem că identitatea planului unic de structură denotă originea comună"* .

Este aici aceeaşi eroare de logică: se consideră că asemănarea implică descendenţa sau originea comună. Această concepție greşită a fost criticată de profesorul Nicolae Paulescu, în lecţia de deschidere a cursului de Fiziologie de la Facultatea de Medicină din Bucureşti: *„Numai observaţia directă a transformării dintr-o specie actuală în alta poate*

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

constitui o probă ştiinţifică în favoarea derivaţiei. Dacă e adevărat că derivaţia implică omologia organelor, inversul poate fi fals şi este evident că omologia organelor nu implică deloc derivaţia. Defectul de logică fiind flagrant, nici această concluzie nu are nici o valoare." [36]

Manualul prezintă apoi **organele analoge**, organe care au funcţii similare la două specii, dar structură generală diferită. Existenţa funcţiei similare nu este convenabil explicată de ipoteza evoluţionistă, deoarece în acest caz se consideră că nu există legătură evolutivă. Este normal să gândim că funcţia similară a fost prevăzută de acelaşi Creator şi a fost realizată prin metode diferite. Atât peştii cât şi delfinii au fost înzestraţi cu capacitatea de a se deplasa în apă. Deplasarea se realizează prin organe analoge, diferite ca structură, dar îndeplinind funcţia de înot. Atât albinele cât şi păsările au fost înzestrate cu capacitatea de a zbura. Ele au fost dotate cu aripi acţionate de muşchi, dar structura aripilor diferă. Nu ne aşteptăm să găsim la albine aripi cu oase şi pene ca la păsări. **Funcţia** este importantă: deşi lipsite de oase şi pene, aripile albinelor funcţionează foarte bine.

Urmează aşa-zisele *„dovezi ale embriologiei". „Comparându-se embrionii, la diferite*

---

[36] N. C. Paulescu, *Fiziologie filozofică*, vol.I., Fundaţia Regală pentru Literatură şi Artă, 1944, p. 188.

BCU IAŞI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

clase de vertebrate, s-a observat că în prima fază toţi embrionii, indiferent de clasa de care aparţin, se aseamănă puternic între ei... În faza următoare apar la embrioni caracterele diferenţiale de clasă." Este normal să existe asemănări între embrioni, până la apariţia unor caractere de deosebire. De exemplu, înainte de apariția plămânilor, un embrion de mamifer se aseamănă - tocmai prin lipsa plămânilor - cu un embrion de peşte. De asemenea, înainte de apariția membrelor. Dar plămânii apar la mamifer la un anumit moment al dezvoltării, pe când la peşte nu apar. La embrionul de mamifer se dezvoltă şi membrele, dar nu şi la embrionul de peşte. Neînțelegând normalitatea asemănării primelor stadii embrionare, biologul Ernst Haeckel a formulat în anul 1866 aşa numita *„lege biogenetică fundamentală"*, conform căreia *„şirul de forme pe care-l parcurge un organism individual în timpul dezvoltării sale de la celula-ou până la starea în care este pe deplin format, este o scurtă şi concentrată recapitulare a îndelungatului şir de forme, pe care l-au parcurs strămoşii animali ai acelui organism"*. Există şi o formulare concentrată: *„ontogeneza este o recapitulare sumară a filogenezei."* Cu timpul, cercetătorii au înțeles eroarea de logică şi au renunţat la această ipoteză. *„Astăzi, analizând mai fin procesele la nivel molecular şi genetic, embriologii se îndepărtează de această idee."„Nu se mai spune că ontogeneza rezumă filogeneza, ci se insistă pe*

diversitatea ce porneşte de la un plan comun."[37].
Este normal să gândim că acest plan comun aparţine unui Proiectant.

Manualul prezintă în continuare aşa-zisele *„dovezi ale paleontologiei"*, dar aceste exemple pot fi utilizate mai mult **împotriva** ipotezei evoluţioniste decât în sprijinul ei. Faptul că există „fosile vii", nemodificate din timpuri vechi, este un argument împotriva ideii de evoluţie. Alga colonială *Botryococcus brauni*, din paleozoicul inferior, trăieşte şi în zilele noastre, fără ca în morfologia ei să se constate schimbări importante. După estimarea unor evoluţionişti, ordinal *Psilofitalelor* ar fi dispărut de aproximativ 150 de milioane de ani. Dar iată că *Psilotum* – o ferigă „primitivă" - trăieşte şi astăzi. Există şi plante din ordinul *Cycadeelor*, ordin apărut în urmă cu 140 de milioane de ani, conform părerii unor evoluţionişti. În Africa, Asia şi Australia trăiesc în zilele noastre 100 de specii din acest ordin „primitiv". Părea un lucru bine stabilit în ştiinţa ateist-evoluţionistă că *Metasequoia fossilis*, considerat strămoşul arborelui mamut, a dispărut în urmă cu 20 de milioane de ani. Dar iată că, în anul 1962, un student chinez, T. Wang, l-a descoperit vieţuind în pădurile din China Centrală. Se mai află în viaţă şi un alt arbore,

---

[37] prof. Marion Wassel , cf. P. Darlu, *A quelle distance sommes-nous de nos voisins singes?*, Science&Vie, 200, sept. 1997.

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Gingko biloba, din jurasic. Este întâlnit în formă spontană în sud-vestul Asiei şi e cultivat în multe parcuri şi grădini botanice din lume. Şi în regnul animal există multe „fosile vii". Trăiesc astăzi 5 specii de *xifosure*, considerate *„rude foarte bune ale trilobiţilor ce stăpâneau oceanele paleozoice"*. În 1952 s-au descoperit în viaţă câteva moluşte, *Neopilina galathaea*, numite astfel pentru asemănarea cu cele din genul *Pilina*, cunoscute ca fosile din rocile siluriene. Au fost descoperiţi şi un fel de melci fără casă, *Peripatus juliformis*, *„vechi de peste 500 de milioane de ani"*, conform unor estimări realizate chiar de evoluţionişti. Trăiesc astăzi şi păsări de uscat, nezburătoare, din ordinul *Ratitelor*, având remarcabile *„caractere de vechime"*: craniu asemănător cu cel al reptilelor şi pene cu structură primitivă. Ele nu s-au transformat în „păsări evoluate". Se mai găsesc şi şopârle *Hatteria*, mai vechi cu peste 200 de milioane de ani decât brontozaurii, după cum afirmă chiar evoluţioniştii. Ele nu au evoluat. O altă "fosilă vie" este *okapia*, *„o girafă primitivă, foarte asemănătoare cu cele mai vechi girafe, care s-au păstrat în stare fosilă"*[38]. Monotremele sunt animale în care se împletesc caractere de mamifer (corp acoperit cu blană sau cu ţepi, pui hrăniţi cu lapte), de reptilă (variaţii termice ale corpului) şi de pasăre (pui proveniţi din

---

[38] Tudor Opriş, *Mica enciclopedie pentru tineret, cartea 2, varietatea lumii vii*, 1994.

ouă, cioc ca de rață). *Ornitorincul* şi *ariciul furnicar* din Australia sunt astfel de animale. Pentru că mult timp unele specii nu au fost găsite în viaţă ci numai în stare fosilă, unii biologi evoluţionişti s-au grăbit să afirme că ele „au evoluat", transformându-se în alte specii. Dar recent au fost găsite şi exemplare în viaţă. De aceea au fost numite „fosile vii".

În manual găsim şi aşa-zise *„dovezi directe ale evoluției"*. Primul exemplu se referă la **adaptarea la mediu** a unor specii de *coada şoricelului,* transportate de om din regiunile înalte ale munţilor pe malul oceanului. Se confundă **adaptarea la mediu** cu **evoluţia**. Al doilea exemplu se referă la lepidopterul *Biston betularia* din Anglia. La începutul secolului al XIX-lea, populaţiile erau alcătuite din exemplare albe şi exemplare negre. *„În cursul secolului al XIX-lea, numărul exemplarelor negre a crescut masiv"*. Dar aceasta nu este o **evoluție**, ci doar o **modificare a numărului de indivizi**. Exemplarele negre au devenit mai numeroase, dar nu au "evoluat" din cele albe, fiindcă existau şi mai înainte împreună cu cele albe. Nu asistăm la apariția unei specii noi. Al treilea exemplu prezentat în manual: *„în experiențe de laborator cu populaţii de microoroganisme şi de drosofile s-au obţinut transformări ireversibile ale fondului genetic al speciilor prin acțiunea unor substanțe chimice mutagene şi a radiaţiilor (raze X, raze ultraviolete etc.)"* Dar acestea nu sunt mutaţii

spontane, ci mutații induse, adică provocate artificial prin intermediul agenților mutageni. Ca factori (agenți) mutageni chimici s-au folosit analogii bazelor azotate, acidul azotos, agenții alchilanți etc. Ca factori mutageni fizici s-au folosit razele ultraviolete, X, gamma. Prin mutații genetice sau obținut embrioni fără cap și torace, insecte cu aripi curbate sau prea mici, animale fără ochi, sau bolnave de cancer. Aceste aspecte nu ameliorează specia; nu pot fi considerate exemple de evoluție. Selecția naturală elimină rapid din competiție indivizii care prezintă aceste aspecte patologice. Radiațiile ionizante (X, gamma) inhibă diviziunea celulară, sinteza acizilor nucleici și a proteinelor, rup cromozomii, declanșează creșteri anormale inclusiv apariția de tumori: Aceste rezultate nu conduc la îmbunătățirea speciei. Mutațiile realizate de biologi asupra plantelor sunt, în cea mai mare parte, negative. „Conform cu constatările lui Gustafsson, numai o proporție de aproape 0,1 la 0,2% din toate mutantele (de orz) studiate au fost competitive sau chiar superioare față de materialul de control respectiv." În cazul mazărei, numai 1% din mutante pot avea interes pentru ameliorare. „Toate celelalte mutante sunt letale, sterile, sau fertilitatea lor este așa de scăzută, încât ele nu pot fi propagate." [39]. Dar nici în cazurile

---

[39] *Elemente de radiobiologie vegetală*, coordonator Corneanu Gabriel, 1989, p. 252.

pozitive nu s-au obţinut „specii superioare", ci doar aspecte îmbunătăţite ale aceleiaşi specii. De exemplu, o producţie mai mare de seminţe. „Însă producţia mare de seminţe nu este în mod inevitabil echivalentă cu utilitatea agronomică. Unele din aceste genotipuri sunt foarte înalte şi astfel ele nu sunt potrivite pentru cultura în câmp; altele sunt foarte tardive."[40] În plus, apare efectul foarte limitant al pleiotropiei: două caractere controlate de aceeaşi genă. „Dacă un caracter specific al unei culture este de interes pentru scopuri de ameliorare, acesta este însoţit, în cele mai multe cazuri, de una sau mai multe caracteristici negative" care reduce valoarea mutantului. Un exemplu foarte clar al acestei situaţii este o genă de la mazăre, care duce la un număr crescut de seminţe pe păstaie. „Acestui caracter pozitiv nu îi corespunde totuşi creşterea aşteptată de seminţe, deoarece numărul de păstăi pe plantă este de regulă scăzut sub influenţa aceleiaşi gene. Astfel, mutanta nu este utilizată în ameliorarea mazărei, în ciuda caracterului dorit pe care îl prezintă." Se vede de aici că ameliorarea unei specii nu se obţine prea uşor. „Proporţia mutantelor de interes agronomic în mutageneza experimentală este foarte scăzută. Este necesară o considerabilă cheltuială de timp, spaţiu şi bani, dacă se intenţionează să se realizeze un grup de mu-

[40] Ibidem.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

taţii sau chiar o singură mutaţie dorită." S-au obţinut însă (în puţine cazuri) mutante cu aspect pozitiv: înflorire timpurie, productivitate mare, rezistenţă la frig sau la unele boli. Aceasta nu e de mirare, dacă ne aducem aminte că natura a suferit o cădere. În Vechiul Testament găsim scris: *„...blestemat va fi pământul pentru tine! Cu osteneală să te hrăneşti din el în toate zilele vieţii tale! Spini şi pălămidă îţi va rodi el şi te vei hrăni cu iarba câmpului."* (*Facerea* 3, 17-18) Iar Sfântul Ioan Damaschin ne învaţă astfel: *„Înainte de călcarea poruncii, toate erau supuse omului, căci Dumnezeu l-a pus stăpân peste toate cele de pe pământ şi din ape... Pământul producea roade în chip automat spre trebuinţa vieţuitoarelor supuse omului... Dar după călcarea poruncii... atunci, zidirea supusă lui s-a revoltat contra stăpânului pus de Creator, iar lui i s-a poruncit să lucreze în sudoare pământul din care a fost luat."*[41] Natura căzută poate fi îmbunătăţită, într-o anumită măsură, şi prin aceste procedee tehnice de ameliorare.

Manualul prezintă aşa-zise *„dovezi ale unităţii lumii vii"* în sprijinul ipotezei evoluţiei. Se afirmă că: *„toate fiinţele vii sunt alcătuite, în principal, din proteine şi acizi nucleici."* Este adevărat că trupurile fiinţelor vii conţin aceste substanţe, dar aceasta nu arată că speciile s-au

---

[41]Sfântul Ioan Damaschin, *Dogmatica,* Ed. Scripta, Bucureşti, 1993, p. 66.

transformat unele în altele. Dacă un pictor realizează două tablouri pe acelaşi tip de suport şi cu aceleaşi vopsele, nu vom spune că tablourile provin unul din altul. Compoziţia chimică de bază a trupurilor făpturilor vii este aceeaşi, pentru că ele au fost create din aceeaşi materie. Nici diversitatea lumii vii nu este o dovadă a evoluţiei. Ea poate fi explicată prin existenţa şi lucrarea Creatorului. Marea diversitate a tablourilor unui pictor nu dovedeşte că s-ar transforma un tablou în altul. Prin combinaţii genetice naturale se obţine diversitatea în cadrul speciei (variabilitatea). Nu s-a observat până în prezent transformarea naturală a unei specii în alta. Diversitatea lumii vii se explică cel mai bine prin lucrarea Creatorului. De aceea, Sfântul Grigorie Teologul spune: *„Gândeşte-te şi la varietatea şi belşugul roadelor, mai ales la faptul că cele mai necesare sunt şi cele mai frumoase. Gândeşte-te şi la puterea rădăcinilor, a sucurilor şi a florilor lor, nu numai plăcute ci şi binefăcătoare pentru sănătate, la graţia şi calitatea culorilor, dar şi la strălucirea pietrelor preţioase. Căci toate au fost puse înaintea ta, ca un ospăţ de obşte, câte sunt necesare şi plăcute din fire. Aceasta ca, dacă nu cunoşti din altceva pe Dumnezeu, să-L cunoşti din binefacerile Lui şi nevoia ta de ele să te facă mai înţelegător."*[42] Iar Sfântul Ioan Damaschin

---

[42] Sfântul Grigorie de Nazianz, *Cele cinci cuvântări teologice*, 1993, p. 43.

arată că *„dintre plante şi ierburi, pământul produce unele cu rod, altele pentru mâncare, altele mirositoare; florile sunt dăruite spre desfătarea noastră, spre exemplu: trandafirul şi cele asemenea; altele pentru vindecarea bolilor."*[43] *„La porunca Creatorului, pământul a produs tot felul de neamuri de animale, de târâtoare, de fiare şi de vite. Toate sunt pentru întrebuinţarea potrivită a omului."*[44] *„Nu este fără de folos trebuinţa fiarelor sălbatice, căci omul, temându-se de ele, îl fac să-şi aducă aminte şi să cheme în ajutor pe Dumnezeul Care le-a făcut."*[45]

Se afirmă în manual că *„evoluţia se produce pe baza selecţiei variaţiilor mici."* Dar selecţia elimină din „competiţie" indivizii cu performanţe slabe într-un mediu dat; nu produce specii noi. Ea explică dispariţia unor indivizi sau **dispariţia** unor specii, **nu apariţia** lor. Mutaţiile sunt fenomene întâmplătoare şi este puţin probabil să fie atât de bine corelate încât să producă structuri noi, performante. Chiar autorii manualului recunosc faptul că *„cele mai multe mutaţii sunt dăunătoare speciei"*, iar *„apariţia unei mutaţii utile ... nu reprezintă în sine un fenomen evolutiv."*

Există un proces coordonat care se opune transmiterii genetice a mutaţiilor. Este

---

[43] Sfântul Ioan Damaschin, *Dogmatica*, Ed. Scripta, Bucureşti, 1993, p. 66.

[44] Ibidem, p. 65.

[45] Ibidem, p. 66.

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

vorba de **repararea ADN**. Acest proces se opune şi evoluţiei, deoarece mutaţia este un element necesar evoluţiei. Locurile modificate din ADN sunt recunoscute de enzime speciale şi sunt interpretate ca defecte. Alte enzime elimină defectele şi restabilesc secvenţa normală. Referitor la repararea ADN, este interesant de observat faptul că ADN conţine informaţia necesară sintezei unor enzime pentru propria sa reparare. Complexitatea sistemului de reparare şi buna corelare a activităţilor sunt imposibil de explicat prin simpla întâmplare.

Între paginile 198-209 manualul prezintă concepţia evoluţionistă despre om. Se afirmă că *„din dovezile geneticii rezultă faptul că materialul genetic uman (cromozomii şi genele) este înrudit cu cel al primatelor evoluate."* Este şi aici o eroare de logică. Din compararea a două structuri genetice nu se poate constata **înrudirea** lor, ci numai gradul de **asemănare**. Concluzia **înrudirii** are ca premisă ascunsă tocmai ideea evoluţiei. Este adevărat că omul şi maimuţa au structuri genetice asemănătoare, în sensul că există multe gene comune. De aceea, compoziţia proteică este asemănătoare. Dar din asemănarea compoziţiei chimice nu rezultă înrudirea (descendenţa). Pentru a digera hrana existentă în acelaşi mediu, trupul omului şi trupurile unor animale au fost înzestrate cu enzime digestive asemănătoare

BCU CLUJ / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

sau identice. Dar sinteza enzimelor este condusă genetic; de aici şi necesitatea unor gene asemănătoare sau identice. Atât trupul omului cât şi cel al maimuței au fost dotate cu oase, muşchi, piele şi deci cu gene asemănătoare sau identice pentru sinteza proteinelor din aceste structuri anatomice. Asemănarea genetică este normală şi uşor de explicat astfel, prin lucrarea Creatorului. Un inginer poate realiza două aparate diferite utilizând materiale de acelaşi tip şi componente asemănătoare. Subliniem faptul că asemănările sunt doar de natură materială, fizică. Trăirea duhovnicească de care este capabil omul nu se întâlneşte nici la maimuțe, nici la alte animale. Având o trăire duhovnicească foarte slabă (aproape inexistentă), ateii constată doar asemănările trupeşti dintre om şi animale. Depărtându-se de Ortodoxie, ei nu pot avea un comportament normal. De aceea au ajuns să scrie în manualul de Biologie pentru clasa a VI-a că *„maimuțele au un comportament comparabil cu al omului."* Asemănările trupeşti dintre oameni şi maimuțe nu sunt dovezi în sprijinul evoluționismului. De exemplu, *Pongidele* au aceleaşi circumvoluțiuni cerebrale ca şi omul, au aceleaşi grupe sanguine, se deplasează în poziție bipedă şi nu au coadă. Dar şi autorii manualului recunosc faptul că *„deşi apropiate de om prin structura lor anatomică, pongidele nu pot fi strămoşii omului."*; Există şi deosebiri importante ale craniului şi scheletului feței. Aşa-zisele „organe

rudimentare" nu dovedesc evoluția. Unii cercetători atei le consideră organe fără funcție. Mult timp s-a crezut că apendicele vermiform este un astfel de organ. Astăzi cunoaștem însă că el este un organ limfoid cu funcție imunitară. La fel și timusul, are rol endocrin și hematopoietic în prima parte a vieții. Din faptul că un om nu cunoaște funcția unei structuri anatomice nu rezultă că acea structură este lipsită de funcții. Biologii atei au încercat să explice „evoluția" prin modificări climatice. În manual e scris că *„specia hominidelor a pierdut haina de blană."* Dar dacă se afirmă răcirea climei, de ce s-a pierdut haina de blană tocmai atunci când a venit frigul? Iar dacă se afirmă încălzirea climei, de ce nu și-au pierdut haina de blană și celelalte mamifere? Din ultimele două pagini ale manualului vedem în ce confuzie se află autorii acestuia. Ei confundă „evoluția speciilor" cu întărirea sănătății: *„probabil că evoluția biologică a omului se va desfășura pe planul ameliorării sale fiziologice... Omul viitorului va fi mai sănătos, mai capabil de muncă fizică și intelectuală decât omul actual."*

Concluzii

Manualul prezintă drept realitate vechea ipoteză conform căreia acizii nucleici (AND și ARN) au capacitatea de a înregistra sub formă codificată întreaga informație pentru construcția organismului. În biomatematică s-a

demonstrat însă că informația referitoare la morfogeneză nu poate fi codificată în acizii nucleici. Studii recente de genetică au confirmat acest rezultat matematic. ADN-ul nu deține toate secretele formelor vii. Biologii atei nu pot explica originea informației structurale.

În cercetările unor biologi atei apare următoarea eroare de logică: din faptul că modificarea unei gene produce modificarea formei sau dispariția unei structuri anatomice se obține concluzia că forma ar fi produsă de acea genă. În realitate, gena este necesară dar nu suficientă. Nimeni nu va spune că un tranzistor produce singur imaginea unui televizor pentru că imaginea dispare dacă se defectează tranzistorul. Genele conțin informația referitoare la succesiunea aminoacizilor din proteine. Prin înlocuirea unui aminoacid cu altul se poate modifica funcția biologică a proteinei; deci succesiunea nu este întâmplătoare. Fiecare proteină are un rol bine precizat. Chiar și vietățile considerate "primitive" au o mare complexitate biochimică: bacteria *Escherichia coli* are un sistem enzimatic cu peste 600 de enzime diferite; ea codifică peste 2000 de lanțuri polipeptidice diferite cu funcții speciale. Toate reacțiile sunt bine corelate: se produce numai ce este util, în cantitățile necesare, la momentul oportun și ca răspuns la cerințe precise. Simpla întâmplare nu poate explica această complexitate și coordonare. Biologii atei încearcă să înțeleagă existența unui program genetic fără Programator.

Izolarea reproductivă a speciilor este un argument împotriva ipotezei evoluției.

În manual se afirmă că s-a demonstrat experimental originea comună a unor proteine. Afirmația conține o eroare de logică. Originea unor substanțe aparține trecutului și nu poate fi dovedită experimental. Asemănarea structurală a unor tipuri de hemoglobină nu este o dovadă a descendenței. Lanțurile alfa, beta, gamma alcătuiesc hemoglobine cu funcții speciale în viața fătului și a adultului; ele nu sunt simple „rămășițe evolutive".

Nu există „dovezi ale biogeografiei". Se prezintă dispariția unei specii (dintr-un areal), nu apariția ei.

Nu există „dovezi ale sistematicii". „Arborele genealogic" este un simplu desen realizat de unii biologi atei, pornind tocmai de la ipoteza evoluționistă. Se constată eroarea de logică: justificarea în cerc vicios. Pe baza ipotezei evoluționiste se construiește un desen care se aduce apoi ca „dovadă" în sprijinul ipotezei evoluționiste.

Nu există „dovezi ale anatomiei comparate" în sprijinul evoluției. Descendența implică omologia organelor, dar omologia nu implică descendența. În plus, evoluționismul nu poate răspunde la întrebarea: *de ce există organe cu aceeași funcție la specii între care nu există legătura filogenetică*? Aici este normal să gândim că funcția a fost prevăzută de același Creator și a fost realizată prin metode diferite.

B.C.U. „M. EMINESCU" IAȘI

Nu există „dovezi ale embriologiei" în favoarea evoluționismului. Asemănarea superficială şi trecătoare a unor embrioni nu implică descendența lor. Este normal să existe unele asemănări între embrioni, în stadiile inițiale, până la apariția unor caractere de deosebire. Aşa numita „lege biogenetică fundamentală" formulată de Haeckel în 1866 este astăzi abandonată chiar şi de evoluționişti.

Nu există „dovezi directe ale evoluției". Exemplul lepidopterului *Biston betularia* arată o modificare a procentajului de indivizi, nu o evoluție. La început se întâlneau exemplare albe şi negre; apoi exemplarele negre au devenit mai numeroase, dar nu au evoluat din cele albe, fiindcă existau şi mai înainte, împreună cu cele albe.

Nu se poate susține evoluționismul prin „dovezi ale paleontologiei". Faptul că există „fosile vii", nemodificate din timpuri vechi, este mai curând un argument **împotriva** ideii de evoluție, decât în favoarea ei. De asemenea **se confundă adaptarea la mediu cu „evoluția"**. Adaptarea există, dar nu depăşeşte cadrul speciei. Manualul prezintă un exemplu de adaptare, nu de evoluție. Până în prezent nu se cunoaşte un caz concret de evoluție naturală.

Unitatea lumii vii **nu implică evoluția**. Faptul că ființele vii sunt alcătuite din proteine şi acizi nucleici nu arată că s-au transformat unele în altele. Dacă un pictor realizează două tablouri pe acelaşi tip de suport şi cu aceleaşi

BCU CLUJ / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

vopsele, nu vom spune că tablourile provin unul din altul.

Nici diversitatea lumii vii **nu este o dovadă a evoluției**. Ea poate fi explicată prin existența Creatorului. Marea diversitate a tablourilor unui pictor nu arată că s-ar transforma un tablou în altul. O sursă a diversității viețuitoarelor este și variabilitatea, dar ea nu depășește limitele speciei. Nu s-a observat transformarea unei specii în alta.

Așa zisele „organe rudimentare" **nu dovedesc evoluția**. Unii atei le consideră organe fără funcție. Mult timp s-a crezut că apendicele vermiform este un astfel de organ. Astăzi cunoaștem însă că el este un organ limfoid cu funcție imunitară. Din faptul că un om nu cunoaște funcția unei structuri anatomice nu rezultă că acea structură este lipsită de funcții.

Se afirmă în manual că *„evoluția se produce pe baza selecției variațiilor mici"*. Dar selecția **elimină** din „competiție" indivizii cu performanțe slabe într-un mediu dat; **nu produce specii** noi. Ea explică **dispariția** unor indivizi sau dispariția unor specii, **nu apariția** lor. Așa cum scrie în manual, *„au șanse de supraviețuire variațiile utile și cele indiferente"*. Dar cercetările arată că cele mai multe mutații sunt dăunătoare, unele chiar incompatibile cu viața; urmează mutațiile indiferente, dar ele nu aduc un progres, o evoluție. Chiar autorii manualului recunosc faptul că *„cele mai multe*

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

mutații sunt dăunătoare speciei", iar *„apariția unei mutații utile... nu reprezintă în sine un fenomen evolutiv"*. Selecția artificială nu este o dovadă a evoluției, deoarece se realizează prin intervenția omului.

Mai demult, biologii atei spuneau că *„funcția creează organul"*. Este aici o eroare de logică, deoarece funcția nu poate exista înaintea organului. Astăzi, chiar evoluționiștii au renunțat la această ipoteză. Asemănările dintre oameni şi maimuțe nu sunt dovezi în sprijinul evoluției. De exemplu, *Pongidele* au aceleaşi circumvoluțiuni cerebrale ca şi la om, au aceleaşi grupe sanguine, se deplasează în poziție bipedă şi nu au coadă. Dar şi autorii manualului sunt nevoiți să recunoască faptul că, *„deşi apropiate de om prin structura lor anatomică, pongidele nu pot fi strămoşii omului"*, deoarece există şi multe deosebiri ale craniului şi ale scheletului feței. Biologii atei încearcă să explice "evoluția" prin modificări climatice. În manual e scris că *„specia hominidelor a pierdut haina de blană"*. Dar dacă se afirmă răcirea climei, de ce s-a pierdut haina de blană tocmai atunci când a venit frigul? Iar dacă se afirmă încălzirea climei, de ce nu şi-au pierdut haina de blană maimuțele şi celelalte mamifere? Din ultimele douț pagini (208, 209) ne dăm seama în ce confuzie se află autorii manualului, care confundă evoluția speciilor cu întărirea sănătății.

DESPRE NEUROFIZIOLOGIA ATEISTĂ

Neurofiziologia ateistă își bazează explicațiile pe **principiul evoluționist** conform căruia **funcția creează organul**. Principiul conține o inversiune cauzală. Se consideră în mod greșit că o specie a prezentat mai întâi o anumită funcție (activitate fiziologică) și abia apoi a apărut organul care îndeplinește această funcție.

Neurofiziologii evoluționiști afirmă că „atunci când primele reptile au ieșit din mare, în urmă cu aproximativ 300 de milioane de ani, aveau nevoie de mobilitate și de simțuri ascuțite pentru a localiza prada. Creierele lor s-au dezvoltat apărând cerebelul și trunchiul cerebral, componentele care controlează mișcarea și simțurile." [46]

Se afirmă că „primele mamifere au apărut în urmă cu aproximativ 200 de milioane de ani. Acestea au păstrat trăsăturile reptilelor, dar au adăugat și alte însușiri suplimentare, cum ar fi memoria și stările emoționale. În

---

[46] Arthur S. Bard, Mitchell G. Bard, *Să înțelegem creierul*, Curtea Veche, București, 2006, p. 15.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

consecință, creierele lor au dezvoltat structuri noi care să corespundă acestor nevoi." [47]

„Cu mai puțin de două milioane de ani în urmă memoriei mai dezvoltate, abilităţilor motorii mai bune, limbajului şi proceselor de gândire mai avansate li s-a adăugat dezvoltarea encefalului." [48]

După cum vedem, neurofiziologii evoluționişti se străduiesc a ne convinge cu aceste absurdități: Când s-au hotărât să iasă din mare, reptilele şi-au dat seama că aveau nevoie de mobilitate şi de simțuri ascuțite pentru a localiza prada. Ştiind că cerebelul şi trunchiul cerebral sunt componentele care controlează mişcarea şi simțurile, au trecut imediat la lucru şi au făcut să apară aceste structuri anatomice; Mamiferele au simțit nevoia de stări emoționale şi de o memorie mai bună. În consecință, creierele lor au dezvoltat structuri noi care să corespundă acestor nevoi; Iar maimuțelor cu gândire şi limbaj li s-a adăugat dezvoltarea encefalului, pentru a permite apariția gândirii şi limbajului.

Neurofiziologii atei sunt uimiți de complexitatea şi performanțele sistemului nervos, dar nu acceptă ideea că există un Proiectant al sistemului. De exemplu, ei recunosc faptul că „informația este în mod

[47] ibidem.
[48] ibidem.

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

constant trimisă către cerebel, iar acesta face modificările necesare. Această activitate e **similară cu cea a sistemului de ghidare a unei rachete** care îi stabileşte cursul către o anumită ţintă." [49] Dar sistemul de ghidare a rachetei are un proiectant. De ce nu admit ei un Proiectant şi pentru sistemul nervos?

Neurofiziologii atei recunosc faptul că problemele tehnice sunt rezolvate de organism prin „trucuri chimice inteligente", dar nu admit ideea existenţei unui Proiectant foarte inteligent. „Bariera hemato-encefalică este un sistem complex. [...] Corpul produce enzime şi, prin nişte **trucuri chimice inteligente**, permite accesul prin pereţii capilarelor doar al moleculelor de care este nevoie." [50]

Deşi nu recunosc faptul că structurile anatomice au fost rânduite de Creator cu un scop, cercetătorii atei folosesc adesea noţiunea de „scop". De exemplu: „Cerebelul lucrează automat **în scopul** de a coordona unul sau mai mulţi muşchi pentru a produce mişcare." [51]

---

[49] ibidem, p. 81.
[50] ibidem, p. 72.
[51] ibidem, p. 81.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

DESPRE PSIHOLOGIA ATEISTĂ

Psihologia ateistă pleacă de la ideea că nu există suflet. Unii psihologi recunosc faptul că inexistența sufletului nu este dovedită ştiinţific, ci este o poziție filosofică. Se postulează că nu există decât creierul şi se consideră că activitatea sa ar explica fenomenele psihice.[52]

În Psihologia ateistă se afirmă că „ceea ce este programul (soft) pentru un calculator este psihicul pentru creier." [53] Însă atât calculatorul cât şi soft-ul au fost realizate de ființe raționale, nu au apărut din întâmplare.

Se mai afirmă că „spre deosebire de calculatoarele create de om, creierul este un calculator care se autoprogramează mereu în funcție de experiență."[54] Însă şi un calculator care se autoprogramează este realizat de om. El trebuie programat să se autoprogrameze. Nu poate exista un program fără programator.

---

[52] cf. Andrei Cosmovici, *Psihologie generală*, Ed. Polirom, 2005, p. 21.

[53] ibidem, p. 22.

[54] ibidem.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

În Psihologia ateistă se consideră că activitatea creierului ar explica fenomenele psihice. Se spune că „activitatea creierului poate fi privită din două puncte de vedere.Când observăm activitatea nervoasă din exterior, vorbim de materie, guvernată de legi. Privită din interiorul fiecăruia din noi, vedem alte aspecte şi ne referim la psihic, la spirit. E ca şi în cazul unui submarin: unul este aspectul său văzut din afară, din avion, altul este aspectul pe care îl observă mateloţii dinăuntrul acestui vehicul."[55]

Această analogie este greşită, deoarece nu respectă condiţia de izomorfism.

Pentru ca o analogie între sistemele A = (a1, a2, … an) şi B = (b1, b2, ... bn) să fie corectă, este necesar ca relaţia între oricare două elemente din A să fie de acelaşi tip cu relaţia dintre elementele corespunzătoare din B.

PRIMUL SISTEM	AL DOILEA SISTEM
Submarin	psihic
observator aflat în exteriorul submarinului	cercetător care studiază psihicul altui om
observator aflat în interiorul submarinului	???

[55] ibidem, p. 21.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Observatorului aflat în interiorul submarinului nu îi corespunde nici un element în al doilea sistem. Nu se poate lua ca element omul al cărui psihic se studiază, deoarece psihicul este o componentă a omului, dar submarinul nu este o componentă a observatorului aflat în interiorul său. Deci nu se respectă condiția de izomorfism.

În Psihologia ateistă se consideră că „psihicul ar fi *forma pe care o îmbracă succesiunea proceselor nervoase din creier.*" [56] Se afirmă că „forma are un rol hotărâtor în desfăşurarea cauzală a fenomenelor. De exemplu, să luăm cazul unui cutremur puternic ce face ca dintr-un munte să se desprindă o stâncă mare. Dacă ea are o formă relativ rotundă se poate rostogoli şi distruge în calea ei o cabană; dar dacă forma este oarecum paralelipipedică, atunci ea se va opri curând în căderea ei pe pantă." [57]

Exemplul cu stânca este clar şi corect, însă nu are nici o legătură cu psihicul. A fost încălcat Principiul Identității, deoarece s-a folosit cuvântul „formă" pentru două entități diferite: „forma stâncii" şi „forma pe care o îmbracă succesiunea proceselor nervoase din creier". Primul înțeles al „formei" este clar; al doilea este nedefinit.

---

[56] ibidem.

[57] ibidem, p. 22.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

DESPRE LIMBAJ

Teoriile ateiste referitoare la apariția limbajului sunt lipsite de sens. Toate se sprijină pe ipoteza evoluționistă. Se afirmă că „limbajul se bazează pe diferite structuri anatomice care au evoluat specific. Acestea includ aparatul vocal situat în gură şi gât, care s-a dezvoltat specific la oameni pentru a servi vorbirii şi nu este la fel la alte primate. Ele includ de asemenea structuri centrale din creier." [58] Se spune că aparatul vocal situat în gură şi gât s-a dezvoltat specific la oameni pentru a servi vorbirii. Afirmaţia se face ca şi când vorbirea ar fi existat mai înainte (în realitate sau în intenție), iar aparatul vocal s-ar fi dezvoltat pentru a servi vorbirii. Este o variantă a concepției evoluţioniste conform căreia „funcţia creează organul". Absurditatea este evidentă.

În afară de această absurditate, pseudoexplicația ateistă mai are câteva deficiențe:

- nu arată pe baza cărei informații s-au dezvoltat structurile anatomice care fac posibilă vorbirea;

[58] ibidem, p. 273.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

- bazându-se doar pe factori întâmplători, nu poate să explice corelaţia remarcabilă dintre aceste structuri (din gură, laringe şi creier);

- nu poate explica remarcabila corelaţie dintre aparatul vocal şi cel auditiv;

- nu explică de ce doar o singură specie este capabilă să vorbească.

Referitor la acest ultim aspect, cineva poate spune că oamenii vorbesc deoarece reprezintă specia cea mai evoluată. Însă şi analizatorul vizual este foarte complex, şi totuşi maimuţele văd. Şi nu numai maimuţele, ci şi reptilele, peştii şi insectele. Aici evoluţioniştii pot spune că văzul este mai important, de aceea a apărut mai devreme pe scara evolutivă. Dar cine a stabilit ce este mai important şi când să apară?

Numai acceptarea existenţei Creatorului ne poate ajuta să rezolvăm aceste probleme. Creatorul este sursa informaţiei referitoare la structurile anatomice şi la corelaţia lor. El a voit să creeze în lumea văzută o singură specie cuvântătoare – specia umană. Dacă şi celelalte specii ar fi fost raţionale şi cuvântătoare, omul ar fi intrat într-o anumită comuniune cu ele şi s-ar fi depărtat şi mai mult de Dumnezeu şi de semenii lui.

Experienţele prin care se încerca a-i învăţa pe cimpanzei limbajul oral s-au soldat cu un eşec. Una dintre cele mai cunoscute încercări este cea a lui Gardner (1971), care a

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

folosit un cimpanzeu numit Washoe. Nereuşind să-l înveţe limbajul oral, a încercat cu limbajul american al semnelor. Washoe nu a reuşit nici măcar să achiziţioneze semnele prin imitare, aşa cum fac copiii. Când cercetătorii au început să-i modeleze mâinile pentru a produce semnele potrivite, animalul a început să acumuleze un vocabular, ajungând la 85 de semne diferite, la vârsta de trei ani. Abilitatea de a combina semnele era foarte mică. Combinarea subiect-verb („Washoe mănâncă") sau verb-complement („bea suc") s-a dovedit a fi peste posibilităţile animalului.[59] Cercetătorii au ajuns la concluzia că „limbajul este un prerogativ uman."[60]

Pe la mijlocul secolului al XX-lea, psihologii atei s-au străduit să explice învăţarea limbajului prin **condiţionare operantă**, adică prin întărirea actelor considerate corecte de adulţi. Această viziune nu mai este considerată astăzi credibilă. Principalele contraargumente sunt următoarele:

- nu există dovezi care să arate că părinţii acţionează ca nişte profesori de limbă. Dimpotrivă, părinţii sunt foarte toleranţi cu verbalizările copiilor lor în primii ani;

- atunci când părinţii încearcă să acţioneze ca nişte profesori, dezvoltarea limbajului copiilor este încetinită;

[59] cf. ibidem, p. 272.
[60] ibidem.

- imitaţia joacă un rol în achiziția cuvintelor singulare, dar nu poate explica achiziția structurilor gramaticale [61];

- se pune prea mare accent pe rolul părinților, subestimându-se rolul copilului.[62]

Cunoscutul psiholog Noam Chomsky a criticat teoria condiționării operante şi a arătat că ființele umane vin pe lume echipate cu un mecanism de achiziție a limbajului – LAD (Language Acquisition Device) – care le permite să dezvolte abilitățile lingvistice cu mare uşurinţă.[63] Această concluzie este în concordanță cu învățătura ortodoxă conform căreia Dumnezeu a creat pe om ca ființă cuvântătoare, înzestrându-l cu posibilitatea dobândirii limbajului.

---

[61] Aceasta se poate vedea foarte clar în cazul experienţelor cu maimuţe. Ele învaţă cuvinte, dar nu şi gramatica.

[62] cf. H. Rudolph Schaffer, *op. cit,* , p. 292-293.

[63] cf. ibidem, p. 294.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

DESPRE MEMORIE ŞI GÂNDIRE

Filosoful materialist Julien de La Metrie (1709-1751) considera că omul este o maşină în activitatea căreia nu este nevoie de suflet. El spunea că, „în mod esenţial, creierul este o tăbliţă goală şi că acesta secretă gânduri în aceeaşi manieră în care ficatul secretă bila."[64] Oamenii de ştiinţă au părăsit deja această idee năstruşnică secretată de creierul distinsului filosof.

David Hartley (1705-1757) considera că „atunci când organele de simţ sunt stimulate, nervii vibrează şi transmit mesaje la creier care le transformă în idei."[65] El spunea că „vibraţiile rămân în creier, astfel încât, chiar şi după ce cauza iniţială a senzaţiei dispare, aceasta este ţinută minte."[66] Neadmiţând existenţa sufletului, biologii atei au considerat că memoria este o funcţie a creierului şi au născocit astfel de explicaţii aberante.

Se cunoaşte astăzi că memoria şi gândirea nu au localizare cerebrală. „Începând

---

[64] cf. Arthur S. Bard, Mitchell G. Bard, *Să înţelegem creierul*, Ed. Curtea Veche, Bucureşti, 2006, p. 36.

[65] ibidem, p. 37.

[66] ibidem.

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

cu vârsta de 20 de ani celulele nervoase încep să moară, într-un ritm de 10000 pe zi şi nu sunt înlocuite niciodată." [67] Dacă memoria ar avea localizare cerebrală, moartea neuronilor ar duce la pierderea iremediabilă a informaţiei stocate în aceştia.

Unii psihologi recunosc faptul că „substratul material al memoriei nu este încă elucidat." [68]

[67] Arthur S. Bard, Mitchell G. Bard, *op. cit.*, p. 19.
[68] Andrei Cosmovici, *op. cit*, p. 137.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

AFIRMAȚII ANTIEVOLUȚIONISTE ALE UNOR OAMENI DE ŞTIINȚĂ

„În chestiunea omului, am dat înapoi pe toată linia. Toate cercetările întreprinse în scopul de a găsi continuitatea în desfăşurarea progresivă, au rămas fără rezultat. Nu există proanthropos. Nu există om-maimuță. Lanțul intermediar este o fantomă."[69]

„Paleontologia – fără îndoială vrednică de cel mai viu interes şi emoționantă în aspirația de a țese o mare poveste şi de a o face veridică – a născocit o sumedenie de specii numai din cioburi, numai din ciuntite rămăşițe păstrate între relicvele de muzeu, dar pe care nimeni nu le-a văzut trăind, adică nu le-a cunoscut felul de viață, obiceiurile, fecunditatea, etc. Corespondența între aceste specii ticluite la masa de lucru şi realitățile care vor fi fost e mai mult decât problematică. Ceea ce se ştie sigur e că nu există, în înțelesul strict

[69] Rudolf Virchow, medic, profesor universitar la Würzburg şi Berlin, fondator al anatomiei patologice, citat de Mitropolitul Irineu Mihălcescu, în cartea *Teologia luptătoare*, 1994, p. 74.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

al cuvântului, făpturi intermediare între viermi, echinoderme, moluşte sau artropode."[70]

„Avem datoria de a respinge doctrina transformării speciilor ca *antiştiinţifică*, fiindcă ea este în dezacord cu un mare număr de fapte bine stabilite."[71]

„Prin uzul şi abuzul unur postulate ascunse, al unor îndrăzneţe şi adesea neîntemeiate extrapolări, s-a creat o pseudoştiinţă. Ea prinde rădăcini în chiar miezul Biologiei, făcând să rătăcească numeroşi biochimişti şi biologi."[72]

„Eu cred că într-o zi mitul lui Darwin va fi tratat ca cea mai mare înşelătorie în domeniul ştiinţei."[73]

„Cu cât urcăm pe scara complexităţii animale, cu atât scad şansele ca o mutaţie să fie compatibilă cu existenţa purtătorului – sau,

---

[70] Alexandru Mironescu doctor în Ştiinţe Fizice la Sorbona, profesor de Chimie Organică la Facultatea de Ştiinţe din Bucureşti, *Limitele cunoaşterii ştiinţifice*, Ed. Harisma, 1994, p. 148.

[71] Nicolae Paulescu, descoperitorul insulinei, profesor universitar la Facultatea de Medicină din Bucureşti, *Fiziologie Filosofică*, vol. I, Fundaţia Regală pentru Literatură şi Artă, 1944.

[72] Pierre Grassé, biolog, preşedinte al Academiei Franceze de Ştiinţe, *L' Evolution du vivant*, 1973, citat de Ierom. Serafim Rose în *Cartea Facerii*, p. 16.

[73] Soren Lovtrup, embriolog suedez, citat de Ariel A. Roth în cartea *Geneza. Legătura între ştiinţă şi Biblie*, CSN, 2002, p. 122.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

şi mai improbabil să fie utilă. La vertebrate, mutaţii utile nu au fost evidenţiate nicicum. Factorii mutageni aplicaţi animalelor superioare induc mutaţii neutre, dezavantajoase sau letale."[74]

„În anul 1859, cercetătorul britanic Charles Darwin lansa o teorie care încerca să explice originea speciilor de plante şi animale altfel decât prin creaţie. Conform acestei teorii, speciile ar evolua în mod natural unele din altele, de la forme mai simple la forme mai complexe, şi astfel ar fi luat naştere toate vieţuitoarele existente astăzi, inclusiv omul, despre care se afirmă că ar proveni dintr-o specie de maimuţă.

Această teorie nu a fost demonstrată niciodată, dar unele partide politice, fiind interesate mai ales de aspectul moral al problemei (dacă omul se trage din maimuţă atunci suntem liberi să ne comportăm ca animalele), au preluat ideea şi au reuşit să o impună ca teorie oficială. Astfel s-a ajuns ca în toate şcolile din ţările guvernate de asemenea partide, să se înveţe că omul se trage din maimuţă. Multă vreme am crezut şi eu că aşa stau lucrurile, deoarece aşa învăţasem la şcoală, dar, atunci când am început să studiez mai serios problema, am descoperit nu-

---

[74] Oana Iftime, Alexandru Iftime, *Biologie*, manual pentru clasa a XI-a, Ed. Teora, 2002.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

meroase probe care demonstrau netemeinicia teoriei evoluționiste. În cele din urmă a trebuit să accept faptul că omul nu se poate trage din maimuță, că există un Dumnezeu care a creat lumea şi deci că teoriile materialiste în care crezusem până atunci erau false. [...]

Evoluționismul este departe de a fi o teorie cu adevărat ştiinţifică, fiind de fapt o colecţie de falsuri şi ipoteze nedemonstrate. În plus, există numeroase aspecte asupra cărora nici măcar evoluţioniştii între ei nu se înțeleg, teoria unui autor fiind contrazisă de cea a altuia."[75]

[75] Firmilian Gherasim, Ion Vlăducă, *Ortodoxia și eroarea evoluționistă*, Ed. Scara, 2002.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

AFIRMAȚII ANTIEVOLUȚIONISTE ALE UNOR EVOLUȚIONIȘTI

„Considerăm că pentru înțelegerea lumii vii, ar trebui să înțelegem mai bine trecerea de la unicelular la pluricelular [...] În toate aceste presupuneri de trecere de la uni- la pluricelulare, ne bazăm pe niște similitudini morfologice actuale, ceea ce nu este mijlocul cel mai sigur pentru a înțelege acest «moment» filogenetic, căci fenomenele de convergență au putut duce la asemănări structurale, fără a avea legături cu filogeneza."[76]

„Gruparea împreună a speciilor în genuri este un procedeu foarte subiectiv în care gradul de înrudire devine o judecată strict

[76] Acad. Eugen Pora, *Unitatea lumii vii*, Ed. Științifică și Enciclopedică, București, 1980, p. 46, 52. Comentariu: biologul evoluționist Eugen Pora recunoaște faptul că asemănările structurale dintre specii pot proveni din convergență (din adaptarea la același mediu), fără a fi necesară ipoteza evoluției. Recunoaște, de asemenea, că trecerea de la unicelulare la pluricelulare este o simplă presupunere, bazată pe asemănări morfologice între speciile actuale.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

relativă. [...] Este dificil de a păstra obiectivitatea. [...]

Originea primatelor s-ar situa în cretacic, acum aproximativ 80 de milioane de ani. Din păcate, nu s-au găsit resturile lor şi nici leagănul lor. [...]

Definiţia de Homo erectus ca specie paleoantropologică este pur arbitrară, pentru că ea este, ca orice specie de paleohominide, lipsită de realitate biologică şi fondată numai pe resturi de oase şi dentare. [...]

Savanţii au imaginat scheme simplificate, pentru a organiza în mod deosebit timpul şi diversitatea vieţuitoarelor. [...]

O diagramă exactă a evoluţiei umane este prematură. Cu toate acestea, diferite teorii speculative au fost abundente în ultimii ani."[77]

„Extrem de rarele forme de tranziţie în raportul fosilic rămân ca o permanentă enigmă a paleontologiei. Arborele evoluţiei care apare în manualele noastre are date numai la vârf şi la nodurile ramurilor; restul se referă la

---

[77] Dan Georgescu, *Biologie umană*, Ed. Universităţii din Bucureşti, 1999, p. 24, 89, 76, 7, 73. Comentariu: Biologul Dan Georgescu recunoaşte că gradul de înrudire evolutivă este subiectiv, nu obiectiv; că se fac datări de specii fără a se găsi resturile lor; că orice specie de paleohominide este lipsită de realitate biologică, şi că schemele evolutive sunt rezultate ale imaginaţiei savanţilor.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

concluzii, dar este clar că nu există dovezi din partea fosilelor."[78]

„Ceea ce dezvăluie fosilele ar putea fi compatibil cu ideea existenței unui Creator."[79]

---

[78] Stephen Jay Gould, biolog, citat de Ariel A. Roth în cartea *Geneza. Legătura între știință și Biblie*, CSN, 2002, p. 163. Comentariu: Biologul evoluționist Stephen Jay Gould recunoaște că arborele evoluției (arborele filogenetic) a fost alcătuit fără să existe dovezi din partea fosilelor.

[79] Carl Sagan, citat de Prof. dr. ing. Gheorghe Sandu, *Știință și credință împreună pe calea Adevărului*, Ed. Mitropolia Olteniei, Craiova, 2007, p. 187.

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BIBLIOGRAFIE

Cărţi de Apologetică Ortodoxă

Firmilian Gherasim, Ion Vlăducă, *Ortodoxia şi eroarea evoluţionistă*, Ed. Scara, 2002.

Dr. N. C. Paulescu, *Noţiunile „Suflet" şi „Dumnezeu" în Fiziologie*, Fundaţia Regală pentru Literatură şi Artă, Bucureşti, 1944, Ed. Credinţa Strămoşească, 2004.

Prof. Dr. Ing. Gheorghe Sandu (Ieromonah Grigorie), *Evoluţia spre Creator*, Editura Mitropolia Olteniei, 2003.

Prof. Dr. Ing. Gheorghe Sandu (Ieromonah Grigorie), *Ştiinţă şi Credinţă împreună pe calea Adevărului*, Editura Mitropolia Olteniei, Craiova, 2007.

Ion Vlăducă, *Elemente de Apologetică Ortodoxă*, Ed. Bizantină, 1998.

Ion Vlăducă, *Mic dicţionar de Apologetică Ortodoxă*, Ed. Bizantină, 2002.

Manuale şcolare

Marin Andrei, Ion Popescu, Florica Mărăscu, Maria Şoigan, *Biologie* IX, Ed. Didactică şi Pedagogică, 1996.

Maria Brânduşoiu, Constanţa Androne, *Biologie* VI, Ed. Didactică şi Pedagogică, 1998.

Oana Iftime, Alexandru Iftime, *Biologie*, manual pentru clasa a XI-a, Ed. Teora, 2002.

M. I. Melnicov, A. A. Şibanov, V. M Corsunscaia, *Bazele darwinismului*, manual pentru clasa a IX-a, Editura de Stat Didactică şi Pedagogică, 1954.

Gheorghe Mohan, Aurel Ardelean, Aurora Mihail, *Biologie* V, Ed. ALL 1997.

Gh. Năstăsescu, Zoe Partin, *Biologie* X, Ed. Didactică şi Pedagogică, 1997.

Petre Raicu, Nicolae Coman, Bogdan Stugren, Doina Duma, Florica Mărăscu, *Biologie. Genetică şi evoluţionism*, XII, Ed. Didactică şi Pedagogică, 1997.

I. Teodorescu, L. Gavrilă, M. Matei, V. Braghină, F. Ţibea, I. Bădără, *Biologie. Genetică, ecologie, evoluţionism*, VIII, Ed. Didactică şi Pedagogică, 1997.

Alte lucrări ştiinţifice

Mircea Alexan, Ovidiu Bojor, *Fructele şi legumele - factori de terapie naturală*, 1983.

Arthur S. Bard, Mitchell G. Bard, *Să înţelegem creierul*, Curtea Veche, Bucureşti, 2006.

N. H. van Blyenburgh, *Tous différents. Pourquoi?*, Science&Vie, hors serie 200, sept 1997, pg. 50-52.

Marius Cârlan, *Elemente de genetică animală normală*, 1996.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

T. Crăciun, I. Tomozei, N Coleş, Galia Butnaru, *Genetica vegetală*, 1991.

P. Darlu, *A quelle distance sommes-nous de nos voisins singes?*, Science&Vie, 200, sept. 1997.

Constantin Dumitrescu, Brad Segal, Rodica Segal, *Citoprotecţia şi alimentaţia*, 1991.

Dan Georgescu, *Biologie umană*, Ed. Universităţii din Bucureşti, 1999.

Zach W. Hall, *Introducere în neurobiologia moleculară*, Ed. Universității din Bucureşti, 1997.

Y. Hérault, D. Duboule *Comment se construisent les doigts*, La Recherche 305, janvier 1998.

J.J. Kupiec, P. Sonigo *Eloge du hasard et de la sélection. L'A.D.N. ne detient pas tous les secrets des formes vivantes*, La Recherche 305, janvier 1998.

Langaney, *Pourquoi nos "genes de comportement" sont-ils des fictions?*, Science&Vie, 200, sept. 1997.

L.Meşter, *Zoologia vertebratelor. Amphibia*, 1987.

Gh. Mohan, P. Neacşu, *Teorii, legi, ipoteze şi concepţii in biologie*, 1992.

Tudor Opriş, *Mica enciclopedie pentru tineret, cartea 2, varietatea lumii vii*, 1994.

Tudor Opriş, *Zoologia*, 1997.

Ariel A. Roth, *Geneza. Legătura dintre ştiinţă şi Biblie*, Centrul de studii ale naturii (CSN), 2002.

Valeriu Rusu, Traian Baran, Dimitrie D. Brănişteanu, *Biomembrane şi patologie,* 1991.

L. Schalchli, *Comment notre cerveau s'est-il forme?*, Science&Vie 200, sept. 1997.

M.P. Schutzenberger, *Lacunele darwinismului*, în revista *Scara*, Treapta a treia.

Petru M. Şuster, *Tachinidele şi problema selecţiei naturale,* Revista V. Adamachi, vol. XIV, nr. 2, aprilie, 1928.

C. B. Thaxton, W. L. Bradley, R. L. Olson, *Misterul originii vieţii. Reevaluarea teoriilor actuale,* Philosophical Library. Inc., New York, 1984.

Elemente de radiobiologie vegetală, coordonator Corneanu Gabriel, 1989.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Valeriu Rusu, Traian Baran, Dimitrie D. Brănişteanu, *Biomembrane şi patologie*, 1991.

L. Schalchli, *Comment notre cerveau s'est-il forme?*, Science&Vie 200, sept. 1997.

M.P. Schutzenberger, *Lacunele darwinismului*, în revista *Scara*, Treapta a treia.

Petru M. Şuster, *Tachinidele şi problema selecţiei naturale*, Revista V. Adamachi, vol. XIV, nr. 2, aprilie, 1928.

C. B. Thaxton, W. L. Bradley, R. L. Olson, *Misterul originii vieţii. Reevaluarea teoriilor actuale*, Philosophical Library. Inc., New York, 1984.

Elemente de radiobiologie vegetală, coordonator Corneanu Gabriel, 1989.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

B.C.U. „M. EMINESCU" IAŞI

CU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

202/474
15

Evoluţionismul ateist este doctrina conform căreia organismele vii au apărut spontan din materie nevie, prin fenomene întâmplătoare, şi au evoluat de la simplu la complex, tot prin fenomene întâmplătoare.

Având impresia că evoluţia speciilor este un fenomen real, unii filosofi au încercat să împace ideea evoluţiei cu învăţătura Bisericii. Aşa a apărut evoluţionismul teist.

Evoluţionismul teist este erezia conform căreia evoluţia speciilor este un fenomen real, coordonat de Dumnezeu.

Evoluţionismul teist nu este acceptat nici de oamenii de ştiinţă, nici de adevăraţii teologi ortodocşi.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY